

POUTNÍK

trampský
oběžník
vydává:
Unie Solitario

v počtu
5 výtisků

NEPRODEJNÉ !

distribuce -
poštou a ru-
kama
kamarádů.

Pro vnitřní
potřebu
příspěvatelů

vychází
nepravidelně

redakční
ruba:

Smrk

Seladon

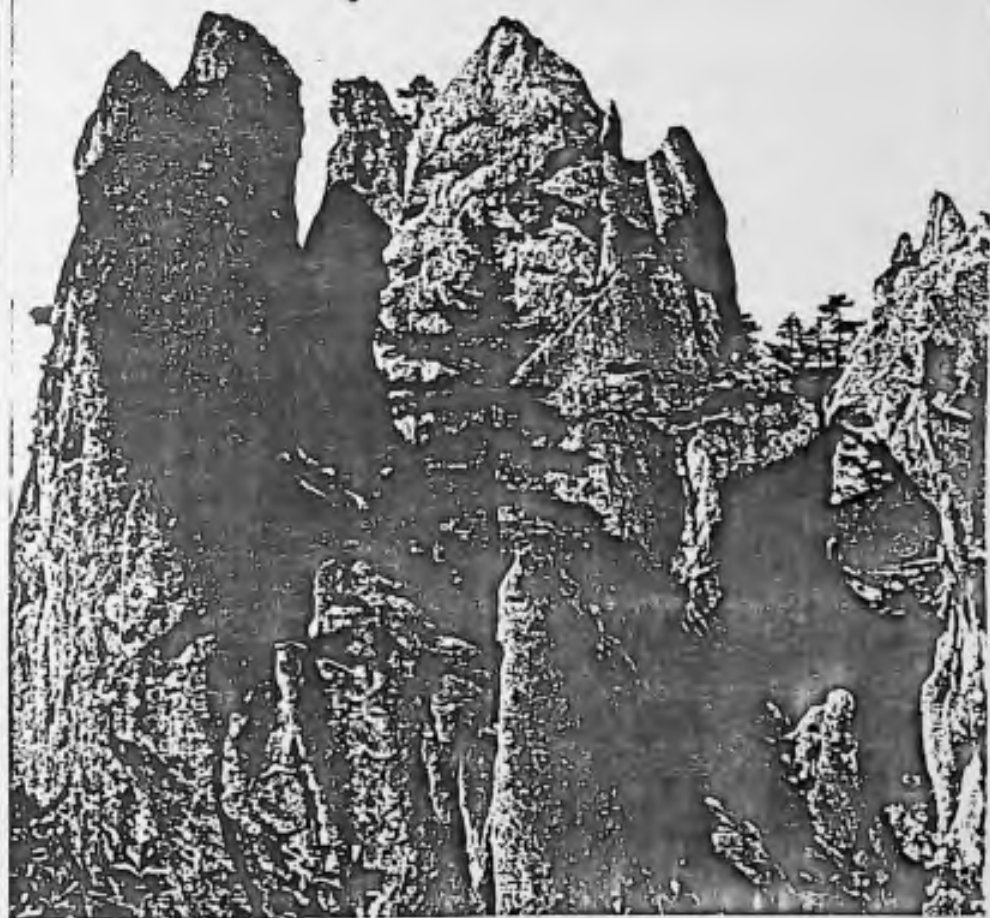
poutník
číslo
0032/B

Ještěr

Dovolte nám, abychom se touto úvodní stránčkou rozloučili s kresbou, která provázela ve formě obálky víc jak třicet Poutníků.

Nový kabát vytvořil kamarád Jet, jehož linoryty jistě nejsou čtenářům neznámé. A tak Jetovi, tímto způsobem, děkujeme za splnění naší představy, kterou dokonale rozšířil svoji prašickou invencí.

redakce

AHOJ KAMARÁDI,

srdečně vás vítáme na stránkách nového Putníka. V době redakční pauzy jsme se snažili ten náš plátek trochu vylepšit, zpřístupnit žracákovému balení a dát mu novou grafickou formu...

To, jestli se nám to bude dařit či nikoliv ukáže především čas a další čísla. A samozřejmě vaše názory, postřehy, kritika, připomínky nebo drobná hodnocení. A budeme rádi, když vaše dopisy budou tyto črty obsahovat. Ostatně, celou záležitost neděláme pro své knihovny či archívy, ale především pro vás -čtenáře...

Nebudeme zbytečně omýlat známé záležitosti, zkrátka pište, budeme se snažit vašim přáním vyhovět. No a máme léto, tož pěkné počasí, klidná místa a hodně toho poctivého přátelství a v neposlední řadě pěkné počteníčko nad Putníkem.

Smrk + Seladon

LABANEA

JAROSLAV ZÁBRANSKÝ
BYSTRÝNA BRNO

Svítil **D**

1. Vprahly os-ty a větre stokový ve zna-
nosíme stanf srub cizový prstiply lštěk toulek
neko-neč-ných kalby z něs má jako zříj cejch 2. přeseň...
... písničkou ne-cha se věst la-ba-ne-a la-ba-ne-a
la-ba z doli za-zní-vd to kamradli hraji
písničky co znají nikdo u nich neví - vd 4-spolek se s matkou přirodou...

1. Píseň je jako ten v doli vidíme
a jarní květy byla nohava
když se začal s náš dom od prachu cest
písničkou necht se věst.
2. Naděje blázniv, rádlo hídalo
ze někte za mál em pár třepě kádlo
vřelá hořla, kousla tři litary
do rohu hruš lepeštalí.
3. Jak už to býval ten to odhadat
že se nám dojí vřel se nad vosa
propouštět dřevem proudem potoka, fuk
zakřívít v jilčích přístavech.
4. Do zrněch tvůř s šaněm pohlednout
a za pár rok zrožky se chlědnout,
tahněm do horských štěrň napohadou
spolek se s matkou přirodou.

JÓ TO ROYSEI ...

Je to už dost dlouho, co jsme vedli s Prigginou dohady o rozdílu mezi tramským plátkem a časopisem. Dnes už na tom tak nesejde, protože skutečnej časopis momentálně prostě není. Existoval v letech minulých, jmenoval se

TRAMP - Ostrava - 1967 /?/ - 1971

Vyznačoval se především skutečně profesionálním přístupem k ob-
sahu, grafice i dalším věcem, a hlavně profi-tiskem. Vyráběl se
na rotačce jako dnes např. Ahoj a všechny další časopisy, prodá-
val se na stáncích PNS nejdřív za 1.50 Kčs, pak za 2.50 a našli
jste v něm vše: fotky, parádní ilustrace, humor kreslený i slovní,
články k výročím, aktuality, povídky Batličky, Boba Hurikána,
úryvky z knížek, texty i noty písniček, školu hry na kytaru od
Jožky Slavíka, kreslený seriál /Foglar/ i slovní /román z divoké-
ho západu/, výbornou poezii, povídky o Portě i osadách, další
seriál Ze slabikáře lesní moudrosti, historii i současnost, rub-
riku ochrenářů Snítka tisku, ke konci i jakousi tramskou hitpará-
du Tramp top ten /vedl Wabi Ryvola/ a u dvou čísel i barevnou
obálku - no a aby bylo dovršeno, našli jste tu i normální inzerá-
ty - třeba na prodej nově vyráběných usáren či právě vycházejí-
cích Tramských písniček.

Vydával Městský výbor ČSM v Ostravě, později Česká táborská
unie, šéfovali Míky a Gaučo. Poslední byl č.3 /březen/ 1971.

Těžko se mi vybírají ukázky z Trampa - mám ho dvě knihy, cel-
kem 37 čísel, z nichž většina má 24 stran formátu A4 novinovým
tiskem... Je toho moc. A tak skutečně jen minimum...

/ Houla /

Vlastní blues - Jan Kříž

Modlitba finského sportovce

/ Gézovi Včeličkovi /

Jako houbaři noci
sbírali jsme do košíku touhy
dívčí hlasy

Les byl voňavý
na Mléčnou dráhu
vyjížděl Malý vůz

Z košíku touhy
zazněl náš vlastní blues

Dopřej mi, Pane, abych v boji,
kterým jdu životem, měl odvalu
udeřit a riskovat, a mám lí
vyhrát, dej, aby to bylo podle
zákona a aby přitom má čest a
víra se udržely vysoko, a mám
lí prohrát, dej, abych dovedl
stát u cesty a pozdravit vítě-
ze, až půjde kolem...

/obojí č. 8-68/

"Tramskej soubor"

Město zaplavily plakáty. Tramskej soubor vystupuje dnes večer.
Zakoupil jsem pro partu lístky, jeden za nepatrnou cenu pouhých
15 Kčs. Co by člověk neudělal pro pěkný zážitek. A taky byl -
hoši jak malování, domovenky, šíráky, šerif s hvězdou blejsravou
a pěli a pěli, no jedna báseň. Sakryš, ti ty se vyjímali na na-
šem tlachu, a neváhal jsem po představení celou partu pozvat.
Jste moc dobrý, moc jste se nám líbili a na důkaz uznání vašemu
umění vás naše osada zve na výroční betlach v Hlubokey dolině.

Ten s tou krásnou nablejskanou hvězdou povídá: "Hoši, vy si nás s někým přestě, by nejsme vandráci, ty jsme přece trampskej moutor." Víc to bouchnout nemohlo. Když jsem se probral z hlubokého bezvědomí, byli pryč. Jeli do dalšího města hrát a zpívat. Tak nevíš, tramský, nebo "trampskej" ?

Hudebníci na vandru

Jack Bidlo
/4 - 1970/

I mezi našimi významnými hudebníky měla tramská myšlenka své stoupence. Například hudební skladatel Vítězslav Kovač byl vášnivý tramp, turista a horolezec. Při jednom z odvážných pochodů ve Vysokých Tatrách dokonce utrpěl vážné zranění. Toulky beskydskými horami ho přivedly k lašské a valašské lidové kultuře, která se pak stala jedním ze zdrojů jeho skladatelské tvorby. Známý představitel českého jazzu Jaroslav Ježek byl přes svou vážnou zrakovou chorobu zaníceným trampedem. Jeho společníci vyprávějí, že právě za toulky ve volné přírodě a u tátorových ohnů ho napadaly podivuhodné myšlenky, melodie a písně, které nádherně improvizoval na harmoniku. Nejvášnivějším trampedem-hudebníkem byl zcela nepochybně někdejší šéf České filharmonie a pozdější národní umělec Václav Talich. Když chtěl ze sebe o prázdninách setřást prach velkoměst, v nichž po celou sezónu vystupoval, oblékl se do starých záplatovaných šatů, naplnil košenu zásobami jídla a vydal se "bloumat přírodou". Ve dvacátých letech byl proto zadržen na břehu Otavy četnickou hládkou. Prý pro zpustlý obličej a proděravělý klobouk a také proto, že chodil bos. Zkrátka - světově proslulého dirigenta v roli trampa považovali za tuláka. Čeští hudebníci měli tedy tramping v oblíbenosti. Snad proto také tak často přispěli ke vzniku hezké tramské písničky.

M.M.
/12 - 1970/

Jeli tři trampíři z vandru. Nemajíce peněz, zakoupili si jen dvě jízděnky. Černocho zabalili do cely a schovali pod lavici. Co to máte pod lavicí? Táže se průvodčí. Sklo, vole... Průvodčí kopne do cely a zpod lavice se ozve tenký hlásek: Cínk, vole!

Pane kapitán, co by se stalo, kdyby do naší lodi vrazil ledovec? Nic... plul by dál.

Z Tramp klubu: "Vy jste přece jako barman mohl včera při rvačce nějak zakročít a zjednat pořádek!"
"Však jsem do toho hodil pár židlí, pane esenbé."

Jeptiška v lese přepadla a znásilnila trampa. Potom zvedla oči k nebi a povídá: "Pože, odpusť mi ty dva hříchy..."
"Jak to dva?" diví se tramp.
Jeptiška neodpověděla a přepadla jej znovu.

Tony si ve středu lehl na louce a pod hlavu si strčil kotlík.
"Co to děláš, proč máš tak tvrdý polštář?" ptá se kamarád.
"Jak to tvrdý?" diví se Tony a vytáhne z něj hrst sena. "Nevidíš, jak jsem si to vycpal..."

SOBOTNÍ SETKÁNÍ

Slunce pražilo jako na Sahaře a klikatá stužka silnice ztrácející se na obzoru v zeleném vlně lesů se skutečně zdála bílá, jak o tom Filip nejdříve zpíval. Šel pomalu a lenivě, odkopával kameny v prachu krajnice, občas se zastavil, aby nadíchnul tuhou usárnu na zádech.

Těsně u lesa shodil Filip usárnu z propocených zad a ačkoliv slunce se již uklonilo k večeru, natáhl se do stínu stromů vonících pryskyřicí. Se zavřenýma očima se zaposlouchal do tichého koncertu šumění, praskání a dalších neidentifikovatelných zvuků. Těšil se na chvíle samoty, na které čekal celý týden, v tichu lesa u malého ohně, s kytarou a tichounce bublajícím potůčkem za zády. Když došel k těmto úvahám, zdvihl odloženou usárnu a svižně zamířil ke svému plácku na malé pasece přilepené ke zvětřalé akalce, za níž protékal potůček a průzračnou vodou.

Po několika krocích zůstal vřask udiveně stát, neboť mezi stromy probleskovala slabá záře ohně. Rozběhl se tím směrem a nevěřicně koukal na malou postavíčku v zelené bundě a oděvních manžestrácích. Představil sobotního večera stráveného o samotě na oblíbeném místě se začala rozplývat v odlescích ohně rozdělaného vetřelcem. Vztek mu začal stoupat do hrdla a chraptivě vykřikl do shrbených zad u ohniště: "Co tu děláš, kdo ti to dovolil?" Nad nevěřícností své otázky se ani nepozastavil, neboť se v něm začala zvedat vlna touhy ublížit té křehké postavě v zeleném, která tak zkrfížila jeho plány. Utírá ramena sebou trhla a postava otočila hlavu. Na Filipa se upřel modrý pohled dívčích očí, trochu ulekavý, trochu překvapený. Filip naprázdno polkl a měl pocit, že mu v krku narostl knedlík, přes který nevypraví jediné slovo. Dívka pokývala hlavou a řekla hlubokým hlasem, tak odporujícím její postavě: "Navědla jsem, že je to tvoje místo a že ti to bude vadit." Přihledla si dlouhé světlé vlasy zastrčené pod límec bundy a dodala: "Tak já tedy půjdu."

Otočila se k ohni, opřela se dlaněmi o zem a těžce se vztyčila proti tmavnoucímu nebi. Aniž se na Filipa ohlédla, sehnula se k zemi a zvedla z trávy berle, jichž si Filip dříve navěšl a zapřela se do nich novým pohybem.

"Tak ahoj", pohodila světlou hlavou, "a nezlob se", řekla Filipovi svým hlubokým hlasem. Rychlým sunem se na berlích vydala mezi kmeny stromů pomalu se nořících do tmy. Filip zůstal stát celý zkoprnělý a vzpamatoval se teprve tehdy, když dívka pohltila tma prorážená záblesky ohně. "Počkej", zavolal ochraptělým hlasem a rozběhl se za ní. Nikde však nezahlédl její malou postavíčku ani zvuk jejích kroků. Ticho se rozprostřelo na malé pasece s ohněm uprostřed.

Vrátil se k doutnajícím polenům, roztržitě zvedl suchou větvičku, aby jí přiložil do plamenů. Ruka se mu zastavila v půlce pohybu a rozmrzele zůstal civět na větvičku v podobě berle.

BANJO JAMBOREE - 1987

Pro konkurenční časopis Poutník dne 11.6. LP 1987 sepsal: ráčil šéfredaktor čtvrtletníku Bodlák: Daktari v.r.

Banjo Jamboree - přehlídka nejúspěšnějších skupin bluegrassové muziky z celého Československa.

Alespoň tak je tento festival prezentován v oficiálních textech. Podle jakého klíče je však tato selekce prováděna, zůstává mi záhadou. Ale nepřadbiňejme.

Úvodem kromě jiného podotýkám, že nechci a nebudu provádět dalekosáhlé sondy a závěry. Vyslovím pouze svůj názor a je jen na vás, jaký postoj k němu zaujmete.

Pozn. V případě nesouhlasu, prosím F.T. čtenáře s vyšším obsahem cholesterolu v krvi, aby vraždu mé osoby provedli pokud možno tiše a bezbolestně. Děkuji!

Banjo Jamboree /dále R.J./ bylo i letos - jak už se stalo tradicí posledních let - rozděleno na páteční - tzv. "Úrholikový" koncert, sobotní recitál /tentokrát vzhledem patnáctinám R.J. koncipovaný ve stylu "RETRO"/ a odpolední koncert a finále na hřišti T.J.Kopidlno.

Stejně jako i v loňském roce nestálo ani letos počasí za nic, k dalším nepříjemnostem patřily časté výpadky napětí v celém městě-ku.

O pátečním večeru netřeba mnoho hovořit, výběr těch nejúspěšnějších byl proveden spíše na "dobré slovo" než podle skutečných kvalit souborů, neobjevila se však tady žádná "bomba", která by ulehčila práci porotců.

Menší hádka mezi Petrem Peneschem a olomouckým šéfvůdčím Klubu mladé tvorby ohledně nahrávání /a videozáznamu - pro příslušné zájemce upozornění: 10 minut = 400,- opozdila začátek o pět až sedm minut. Více zajímavého /kromě Součkových poznámek o ztracené podprsence dívčí skupiny ledňozy z Prahy/ jsem při pátečním koncertu již nezaznamenal.

Sobota 30.května.

Recitál v sále sokolovny jakoby si nechtěl zadat s pátečním "vlašným" začátkem. Tuhle bouřlivou bluegrassovou atmosféru ještě více posílilo vystoupení folkového sdružení "Duo Cís". Ostatně hraje-li se klasická hudba na Petynce, proč by nemohl být folk na R.J. Děsím se pouze toho, až se začnou v Národním divadle pořádat vystoupení "heavy-metalových skupin....

Faběrky -případ sám pro sebe. Při vší úctě k Marko Čermákovi, mohli toho ze sebe vyždímat daleko víc.... /Nebo není co ždímat?/ O Poutníkch a dalších až odpoledne.

Sobota 30.5. - finálový koncert.

Opakované výpadky elektriky úplně a dokonale rozhodily začátek, a úvodní kapely neměly šanci akusticky uhrát celé hřiště. Ieč snaha byla a to se cení.

Ostatně byl vyvrácen jeden z oněch staromýlných názorů-úctyhodných občanů o tom, že: "za našich mladých let jsme se dokázali bavit bez těch zbytečných decibélů a řvaní. Jenom třískat do těch kytár a nic jiného neumí!"

Na druhé straně netřeba dodávat, že už v tuto poměrně rannou odpolední hodinu se areálem mátožně pohybovaly opilecké stíny, stejně

tak jako i předcházející večer. Osazenstvo hřiště se prakticky rozdělilo na dvě části. První poslouchala produkovanou hudbu a druhá se pohybovala výlučně mezi WC a stánkem s pivem. Aniž bych chtěl hodnotit lidi podle zevnějšku, dřívější většina z té druhé kategorie byla oblečena do slušivé modré /místa již vyšisované/ jeansové uniformy a tenisek. Mouhý vlas nezřídka zdobil onu kulatou věc na krku těchto hudebnílových hochů a dívek. Též cikánů se letos urodilo dostatek. Iříbylo stánků s upomínkovými předměty, odznaky a suvenýry. Trochu mi chyběla už jen horská dráha a řetízkový kolotoč. Ale i to se snad časem zlepši. WC velikosti maringotky pro těch několik set účastníků taky zrovna dvakrát nestačilo a tak se odsakovalo různě. /Třeba i na panelové cesty, kterém zde na louce za hřištěm od lůnska vyrostly./ Vraťme se však ještě k jednotlivým skupinám. O mnohém svědčilo například vystoupení skupiny Bluegrass Nova. Nevím, jakým způsobem se tato skupina propracovala /nebo procpala?/ před několika lety na turné po Francii a ani mi není jasné, zda její spolupráce se zahraniční kapelou Amazin Grass již dává nějaká privilegia, ale jedno je jisté. Nezklamali mne ani letos. Ostatně nebyl jsem sám. Značná část publika se při jejich vystoupení odebrala zakoupit pivo, párek, podiskutovat s kamarády, případně zjistit na nádraží odjezd vlaku. Přátelé věřte, že pompa, kterou svým příjezdem skupina Bluegrass Nova vyvolala byla ještě o stupínek větší než jejich rádobý nově pojetý bluegrass. Varhaník zřejmě třískající do nezapnutých varhan se pak společně s uměleckým vedoucím "Novy" snažil vysvětlit otrávenému publiku, že bluegrass se "po staru prostě dělat nedá". Trochu bych to poopravil. Tak jako Bluegrass Nova se fakt bluegrass dělat nedá. Ale nově se dělat dá. O tom zcela bezpochyby svědčí to, co předvádějí brněňští Routníci. Je to však otázka "mít na to" - a vůbec ně ve smyslu finančním - ale zkrátka umět. A kdo umí, může si dovolit v bluegrass třeba i saxofon. Nebo zůstat věrný tzv. Classic Bluegrass music, jak nás o tom, až na menší úlety / v dobrém slova smyslu /, přesvědčuje třeba zrovna ústecký Fatalog - dle mého názoru v současnosti jedna z našich nejlepších skupin tohoto žánru. Ještě k Routníkům. Nikdy jsem nebyl jejich velkým obdivovatelem, možná snad pro svoji ortodoxnost s jakou k bluegrassu přistupují, ale v posledních dvou letech mne dokázali přesvědčit, že pro tyhle kluky se stal už klasický bluegrass něčím, co by jen stěží mohli dále rozvíjet. Troufám si tvrdit, že bluegrass v jejich podání má srovnatelnou úroveň s profesionálními hudebními tělesy v USA. Cesta, kterou zvolili je důsledkem a přirozeným vývojem. To není fráze, to je fakt. Takže Routníci: "v úctě smekám". Takhle by to mělo být a tak je to správné. A pro Bluegrass Novu snad už jen upozornění, když dva dělají totéž, nebývá to zpravidla totéž! O to příjemnější je kratičká recenze takových souborů jako je Cop z Plzně a Uhlák. První z jmenovaných pro svoji dravou vitalitu a řekl bych "Bluegrassno" přímo tryskající z jejich produkce a v neposlední řadě i instrumentální zručnost jednotlivých členů skupiny /vždycky zapomenou jak se sakra jmenuje ten zatracený frajír, co tak báječně hraje na kytaru!/. Chyba byla - a snad jen při tomto vystoupení - nápadná podobnost volených skladeb /především přídavek/, která je patrná při pečlivějším poslechu nahrávek. Jinak je to přesně ta muzika, která dokáže strhnout publikum do té míry, že začne vyvažovat do vzduchu volné části svého ošacení. A to mám rádo. Ke druhé jmenované skupině jen tolik, že dohře zahrát bluegrass není vůbec jednoduché, ale Uhláku se to daří znamenitě.

Kapela hvězd - více méně mohu jen souhlasně mručet, až na to, že vý-

kon, který podala, i když na profesionální úrovni rozhodně nevzbuzoval dojem, který jsem měl a jistě nejen já například právě u výše citované skupiny Cop. V době, kdy vystoupil na jevišti znovuoobnověný Sem-Tam už byl na hřišti T.J. Kopidlno i v jeho okolí značný nepořádek, na který ostatně upozorňovali i konferenciéři. Že Sem-Tam už není dávno tím starým známým výbušným grassovým tělesem bylo patrné hned v začátku vystoupení a ohlas už bohužel nezvýšila ani mistrovská hraná instrumentálka Jaroslava Ježka v podání Vojty Zichy. Hvězda zapadá, a to je určitě škoda. A ještě jedna věc stojí za povšimnutí. Oproti předcházejícím letům /a i oproti ročníku loňskému/ se podstatně zvýšil počet "Gospelových" skladeb. Na rozdílné úrovni hlasového zvládnutí a v neposlední řadě i po stránce textové. Pravda je, že pokud se budu chtít zaposlouchat do opravdu stupidních textů, zajdu si třeba na vystoupení jedné z oceněných skupin Rockfestu "Laura a její typři", která nám v extázi sděluje že: "Dokud tady budu, nechci poznat nudu, dokud tady budu, budu dělat hudbu" /viz. recenze MS č.22/ a ještě mnohem kalitnější veršičky, nebo si mohu přezpívat se stále mládnoucí Helenkou Rytířův "záchvat pomatení smyslu" o tom jak kdosi pravidelně cvičí s činkami aby neměl pavučinky, ale určitou úroveň bychom si měli snad udržet, co říkáte páni hudebníci?

Vrátím se ke gospelu. Je to jistě náročný způsob reprodukce hudby, ale zároveň taky tzv. "sichrák" neboli "tutovka" která je /alespoň doposud/ vždy hodnocena porotou velmi kladně. Píky nezkame.

Pohužel, ještě pořád je málo takových ansámbľů, které si to mohou dovolit, třeba tak jako Flanket /torso dnes už bohužel neexistujících foutníků z Prahy/

Takže jedna kratičká poznámka před závěrem, až se budu chtít nechat hodinku či dvě opíjet sborovým zpěvem, zajdu si do kostela na Růžnov dětský sbor.

A teď fakt už nakonec, opět padla jedna tradice. Take me Home Country Roads jsme v závěru koncertu neslyšeli. Pak jsme si jí zahráli aspoň v Ledkovské hospodě. A ještě jeden postřeh. Chťejí-li pořadatelé R.J. vytvořit z Kopidlna český "Ashville", je to myšlenka jistě záslužná, avšak festival pak musí podle toho také vypadat. Ať už se to týká materiálního zabezpečení, organizace, dopravy, stravování, ubytování atd..., atd...

Možná by se slušelo - dříve než celé tohle povídání ukončím - vypustit do oběhu několik perliček z bluegrassového zákulísí. Třeba o večerních a nočních sessionech, o hromadných orgiích na balkoně sokolovny a pozvraceném kontrabasu...

Nic takového vážení. Přijďte se raději příští rok podívat. To je ta nejlepší rada, kterou vám mohu dát!

" S BLUEGRASSEM NA VĚKY "

Daktari T.O.S. Jasná Hvězda - Praha

Ukázky z tvorby zakladatele Československého Woodcraftu - "Hocwota-nny /Milóše Seiferta/ jsme začali v loutníku přetiskovat při příležitosti výročí hnutí. Následující indiánskou pohádkou /pověstí/ bychom chtěli dočasně toto okénko Seifertovy tvorby uzavřít. Jedná se o překlad od E.T. Setona.

HISTORIE TVRDÉHO SRDCE.

Bouře, jaké nebylo pamětníka, přepadla indiánskou vesnici. Jedna dívka, dorůstající v ženství, zbavena byla celé rodiny. Všichni byli mrtví, kromě ní. Ve vesnici neměla příbuzných, zůstala sama na světě. Dobří přátelé pohovořeli mravě a velmi mnozí žádali dívku, aby šla a žila s nimi, ale ona odepírla všem. „Musíš jít a žít s někým,“ řekl náčelník. „Je neslýchané, aby mladá dívka žila samotná! Nemůžeš žít samotná! Jakpak by sis opatrovala živobytí? A pomysli, co lidé by tomu řekli, kdybys tak učinila, měla bys hnedle špatné jméno.“

„Mluví-li lidé špatně o mně, nemohu za to,“ řekla dívka. „Vlak časně vezmou špatná svá slova zpět. Rozhodla jsem se tak učinit a najdu již cestu, jak se uchráním hladu.“

Tak žilo děvče samotno v chaloupce, kterou rodiče vystavěli, bez družky, vyjma své psy. Ženy z tábora často ji navštívily a donesly jí maso a jinou potravu, ale žádný muž, ani mladý ani starý, nikdy nepřišel a nesedl k jejímu krbu.

Jeden nebo dva to zkusili, ale jenom jednou, poněvadž jim prostě vysvětlila, že si nepřeje společnosti mužů. Tak jiní pokukovali po ní zdaleka a prosili bohy, aby obměkčili její srdce. Byla svižnou divčicí, uměla krušně a neúnavně pracovat; není divu, že muži cítili k ní lásku, a není divu, že ji nazývali „Tvrdé Srdce“.

Jeden mladý muž, Velký Los, syn velkého náčelníka, miloval osamělou dívku tolik, že byl skoro známým bolem a touhou po ní. Nikdy s ní nemluvil, věda, že odpověď byla by taková, jaké se dostalo všem ostatním. Ale nemohl si pomoci a chodil vždy tamtudy, kde jej mohla vidět. Když pracovala na svém malém lánku bobu a obilí, sedl si na pokraj řeky nedaleko. Šla-li do lesa na dříví, ubíral se tímž směrem, často ji potkal, stopuje ji, ale vždy šla kolem něho s očima sklopenýma, jako by ho nechtěla vidět. Často, v noci, když celý tábor skoro již spal, Velký Los vykradl se z chýty otcovy, uchopil měchýť na vodu a nabíral znova a znova vodu u řeky, aby zalil všechny záhony zahrady Tvrdého Srdce. S nasazením vlastního života šel sám do rovin, kde Siouxové se vždy prolínali a lovíli. Ráno, když Tvrdé Srdce se vzbudila a vyšla, nalezla u vchodu visící kus masa a kůži z buvola nebo nějaké červené zvíře. Lidé si o tom vypravovali, divíce se, kdo to udělal. Věděla-li to dívka, nedala to na sobě znáti, vždy přejdouc kolem mladého muže, jakoby ani nevěděla, že taková bytost je na zemi. Několik podlých a zlých lidí zlomyslně namítlo, že neznámý ochránce je asi dobře placen za své služby. Ale každý je vždy odmítl, poněvadž dívka měla mnoho přátel, kteří věřili, že je dobrá.

V třetího roce osamělého dívčina života svátli se spolu Mandanové a Arikariové a nastal zmatek, poněvadž obě strany si navzájem kradly koně a zabíjely a skalpovaly každého, koho našly lovičím nebo putujícím v kraji mimo začínou vesnici. Bylo to pro dobré lidi velmi smutné. Oba kmeny byly dlouho přáteli. Mandanští muži oženili se s arikarijskými ženami a mnozí arikarijští muži měli mandanské ženy. Bylo strašné vidět skalp snad příbuzného přinesený do tábora.

Ale co mohly ženy dělati? Neměly hlasu na radě a vždycky se bály tci, co si myslely. Ale ne tak Tvrdé Srdce. Každý den obcházela kolem tábora, hlasitě mluvíc, takže lidé musili ji slyšet, spílala jim a jejich slabosti; zdurazňovala pravdu, že zabíjející se navzájem oba kmeny zeslábnou, takže budou nevhodny vzdorovat svému společnému nepříteli Siouxovi. Ano, Tvrdé Srdce šla přímo k náčelníku a vyplnila jej a on musil se mlčky odvrátit, poněvadž se nemohl hádat se ženou, ani nemohl ji ptnouti, aby zastala ústa.

Jedné noci velkému množství Arikariů poštěstilo se, že probodili vesnickou hradbu a prodravše se dovnitř, odváděli koně. Kdosi to však poslyšel a způsobil poplach a veliký boj se rozvinul, za něhož Mandanové zahnali nepřitele na planinu a dolů do lesa. Někteří muži na obou stranách byli zabiti; ve vesnici byl smutek i radost zároveň.

Arikariové se uchýlili do své vsi. K večeru šla Tvrdé Srdce dolů do lesa pro palivo a v hustém vrbovém nálezla nepřitele, mladíka těžce raněného. Šíp pronikl jeho slabinou a ztráta krve byla veliká. Byl tak slabý, že sotva mohl mluvit nebo hnout sebou. Tvrdé Srdce zapíchala větvíčky vrbové do země kolem něho, aby jej chránila. „Neboj se!“ řekla mu, „přinesu ti pokrm i nápoj.“

Spěchala zpět do své chaty a vzala něco hotového jídla a v měchýři vodu, vstříčila pod plášť a vrátila se k raněnému. Pil hodně i trochu pojedl. Tvrdé Srdce umyla a obvázala ránu. Potom jej zase opustila, řkouc mu, aby klidně ležel, že v noci se vrátí a donese jej do svého domova, kde se bude on starati, dokud mu nebude dobře. Ve své chatě upravila proň místo, zakryvši jednu z postelí velikou kravskou kůží, také částečně zakryla díru pro kouř a zavěsila kůži nad vchodem, takže vnitřek měl jen málo světla. Ženy, které ji občas navštěvovaly, nikdy by ji nepodezíraly, že někdo byl skrýván a zvláště ne nepřítel v chýši, kam tři leta žádný muž nesměl vkročit.

Byla velmi tmavá noc. Dole v lese nebylo vůbec vidět. Tvrdé Srdce musila roztahovati ruce jak běžela, aby nenarazila na stromy, ale znala tuze dobře ona místa, takže se nebála; že nenajde houštinu a toho, komu přicházela ku pomoci.

„Vstaň,“ řekla tichým hlasem, „vstaň a pojď za mnou.“

Mladík zkoušel vstáti, ale přepadl zpět těžce na zem. „Nemohu vstáti,“ řekl, „mé nohy nemají síly.“

Tu Tvrdé Srdce vzkřikla: „Nemůžeš chodit! Na to jsem ovšem nevzpomněla, že nemůžeš chodit. Ale co budu dělat? Co budu dělat?“

„Dovolíš, abych ti ho nesl,“ řekl někdo stojící zrovna za ní, „donesu jej, kam mne povedeš.“

Tvrdé Srdce se obrátila s výkřikem překvapení. Neviděla tváře mluvčího v tom temnu, jenom neurčité jeho obrysy, ale znala ten hlas. Nebyla překvapena.

„Zvedni ho tedy,“ řekla, „a pojď za mnou.“

Sama zvedla raněného a položila ho nově přichozícímu na záda a pak vedla jej cestou ven z lesa přes pahorek, pak ohradou, kde uvolnila kůly na jednom místě — a do své chýše. Nikdo nebyl vzhůru a nebyli poznáni.

Uvnitř hořel oheň, ale nebylo třeba světla, aby dívka věděla, kdo jí pomohl. Byl to Velký Los.

„Tu jej položíme,“ řekla odhrnujíc kůži před ložem, které připravila, a položila nemocného muže na ně. Pak Velký Los se zastavil, dívaje se na dívku, ale ta zůstala mlčenlivá a nechtěla se naň podívat. „Půjdu nyní,“ řekl, „ale každé noci přinesu jídlo tobě i tvému milenci.“ Ještě dívka nepromluvila a již vyšel. Ale jakmile odešel, Tvrdé Srdce si sedla a štkala. Nemocný muž se vzhopil poněkud a ptal se: „Co je ti? Broč nafíkáš?“

„Neslyšel jsi?“ odvětila. „Rekl, že jsi mým milencem.“

„Znám tě,“ řekl muž, „Říkají ti Tvrdé Srdce, ale lžou. Máš srdce; přál bych si, aby bilo pro mne.“

„Ne!“ vzkřikla dívka. „Ať již toho vícekrát neřekneš! Budu se o tebe starati, krmiti tě. Jako tvá matka chce se chovati k tobě.“

Pak, když přišla noc, Tvrdé Srdce vycházela často na cestu, zůstávajíc tu déle a déle a po každé se vracejíc jen, aby dala nemocnému vody a trochu potravy. Posléze, když tak seděla venku v temnotě, Velký Los přišel a naleznuv příhodné místo, zavěsil kus masa nad dosah psů. „Vejdí,“ řekla mu, „vejdi a promluv s raněným.“

Poté Velký Los seděl s Arikariem každé noci chvíli a hovořili o věcech, které zajímají muže. Když byl v chatě, Tvrdé Srdce nikdy nepromluvila, leda že řekla:

„Jezte,“ když postavila jídlo před ně. Den po dni raněný sílil. Jedné noci, když Velký Los odešel, řekl: „Jsem schopen odejít, zítra v noci navrátnu se domů. Rád bych jen věděl, proč ses starala o mne, proč jsi mne zachránila před smrtí?“

„Poslouchej tedy,“ řekla dívka, „bylo to proto, že válka je zlo, protože jsem tě litovala. Mnohé ženy zde a ještě více ve vaší vsi nařikaly, že ztratily v pútcě ty, které milovaly. Z nich jediná já jsem promluvila, prosím náčelníky, aby spolu sjednali mír. Všechny ostatní ženy se radovaly z svých slov, ale byly zstrašené a neosmělily se mluvit za sebe. Já mluvila a nebála jsem se, ješto nikdo nemohl mne zakřiknouti. Pomohla jsem tobě, nyní pomoz ty mně, pomoz ženám, pomoz nám všem. Až se dostaneš domů, řekni, čeho se ti tu dostalo a mluv vytrvale pro mír.“

„To udělám,“ řekl jí Arikarijec. „Až poznají vše, cos učinila pro mne, náčelníci budou poslouchat. Jsem si jist, že rádi nechají této války.“

Noc potom, když Velký Los vstoupil do chyše, našel muže sedícího. Po jeho boku ležely jeho zbraně a malý pytlík s potravinami. „Čekal jsem na tebe,“ řekl. „Nyní jest mi dobře a rád bych odešel domů dnes v noci. Provedeš mne ohradou? Promluví-li někdo, odpovíš jim a nebudou podezřívati, že nepřítel prošel.“

„Půjdu s tebou, to se rozumí,“ řekl mu Velký Los. Na to vstal, přehodil svůj luk, toulec a vak s potravou a zvedl svůj štít. Tvrdé Srdce seděla klidně naproti posteli dívající se přímo do ohně. Velký Los se k ní obrátil: „A ty?“ ptal se. „Jsi také připravena?“

Neodpověděla, ale přikryla si tvář svým šatem.

„Jdu sám,“ řekl Arikarijec. „Vyděme.“

Vyšli, šli vesnicí, ohradou a napříč k lesu, kde se zastavili. „Šel jsi dost daleko,“ řekl Arikarijec. „Půjdu dále odtud sám. Byl jsi dobrým ke mně. Nezapomenu toho. Až přijdu domů, budu se přimlouvati za mír obou kmenů. Doufám, že se ještě shledáme v přátelství.“

„Počkej,“ řekl Velký Los, když muž chtěl jíti, „musím se tě ještě něco zeptati: Proč jsi nevzal Tvrdé Srdce s sebou?“

„Byl bych ji vzal, kdyby byla chtěla,“ odpověděl. „ale ona není pro mne. Říkám ti to upřímně. Byla mi matkou, nic více, nic méně. A ty,“ pokračoval, „žádal-lis ji kdy, aby byla tvojí ženou? Nikoli? Tedy jdi nyní, právě nyní a učiň tak.“

„Bylo by to marno,“ řekl Velký Los smutně. „Mnozí ji žádali a odvrátila se vždy od nich.“

„Viděl jsem mnoho, když jsem ležel nemocen v její chatě,“ pokračoval Arikarijec. „Viděl jsem, jak se dívala na tebe, když jsi seděl mluvě se mnou a její oči byly tenkrát tak krásné. A viděl jsem, jak byla neklidná a chodila ven a dovnitř, ven a dovnitř, když jsi nešel dlouho. Když to žena dělá, znamená to, že tě miluje. Jdi a požádej ji.“

Rozešli se. Velký Los vrátil se do vsi. „Nemůže být,“ myslil. „aby tento mladík měl pravdu. Nikoli, to nemůže být.“ Což nebyl ji tak blízko celé zimy a léta a nikdy se naň nepodívala a neusmála? Přemýšleje takto, šel dál a dál, až shledal, že je před vchodem do jejího obydlí. Uvnitř slyšel někoho nařikati. Nemohl nabýti jistoty, kdo to je, hlas byl příliš temný. Nehlučně a opatrně vstoupil a odhrnul kůži na dveřích. Tvrdé Srdce seděla tam, kde ji naposled viděl, před uhasínajícím ohněm, pláštj majíc přes hlavu a nařikala. Příkradl se od dveří a sedl si vedle ní, skoro těsně, ale neodvážil se ji dotknouti. „Tvrdé Srdce,“ řekl. „Velké Srdce, nenáříkej.“

Ale ona jen prudčeji nařikala, když slyšela jeho slova a on byl zmaten, nevěda, co má dělat. Po chvílce se přiblížil a otočil rámě kolena jejího: nezdráhala se, i strhl ji plášt s tváře. „Řekni mi,“ řekl, „proč nařikáš?“

„Poněvadž jsem tak samotná.“

„Ah! Ty jej tedy miluješ. Snad není tak pozdě, moh' bych ho dohoniti. Mam ji a zavolati jej zpět k tobě?“

„Koho tím myslíš,“ zvolala Tvrdé Srdce, upřeně se naň dívajíc. „O kom mluvíš?“

„O tom, jenž právě odešel, o Arikariu?“ odpověděl Velký Los. Ale nyní se přitíkl blíže a jeho rameno bylo těsně kol jejího a ona se opířela oň.

„Bylo kdy takového slepce?“ řekla. „Ano, dám ti poznati své srdce; nebudu se stydět ani báti to říci. Nařikala jsem, poněvadž jsem si myslela, že se nevrátíš. Všechna ta léta a zimy jsem čekala, doufajíc, že budeš mne milovati a tys nepromluvil.“

„Jak jsem mohl?“ tážal se. „Nikdy ses na mne nepodívala; nedala jsi nic na sobě znáti.“

„Bylo na tobě, bys promluvil.“ řekla. „Dosud jsi tak neučinil.“

„Nyní tak učiním. Vzala by sis mne za muže?“ Položila svá ramě kol jeho krku a políbila jej a to bylo dostatečnou odpovědí.

Ráno, jako všichni ženatí muži, Velký Los vyšel a stál ve dveřích chaty, která byla nyní jeho a jásavě zval k slavnosti svého otce a přátele. Všichni věšili a byli potěšeni, že dostal takovou dobrou ženu. Někteří, jak je zvykem, tropili si žerty z novomanželů, až si mladá žena pokryla tvář svým šatem. Ale byla tak šťastna, že ihned jed odhodila a smála se s ostatními.

V několika dnech přišla družina Arikariu — a raněný mladík byl jeden z nich — žádající mír. Byla pak vypravována ona událost, jak Tvrdé Srdce vzala k sobě nepřítele a zachránila mu život a když to ženy slyšely, modlily se k bohům, aby byli dobří k ní a dali jí a jejímu muži dlouhý život. Mír mezi oběma kmeny byl pak vyhlášen a bylo mnoho radosti.

— knihy „*The Book of Woodcraft*“ od E. Thompsona Setona. Přel. M. Seifert.

MÍR!

Válkou zesuroví srdce lidské a nejohyzdnější náruživostí pěstují se v něm. Člověk se ztrácí soucitu a lidskosti.

Chauning.

Zlem se pomstí na tobě tvůj nepřítel, bolestně ti odplatí nenávistník, ale nepomněm horší zlo ti způsobí líněv v srdci tvém.

Ani otec, ani matka, ani příbuzní, ani přátelé neprokážou ti tolik dobra, jako tvé srdce, když odpustí a zapomene urážky.

Budhistická moudrost.

Nejkrásnější zbraň je zbrání nepožehnanou. Proto se rozumný člověk nespolehně na zbraň. Nade vše cení mír a pokoj. Vítězí, avšak nikdy zbraní.

Laotse.

Vojsko i války musí přestat. Není pravda, že by válka, třeba i proti cizinci, byla posvátná; není pravda, že by půda dychtila po krvi. Válka je prokleta Bohem a jistě i těmi lidmi, kteří se jí účastní a pocítují z ní tajnou hrůzu. Země však prosí nebe o vodu pro své řeky a o čistou rosu oblaku.

Alfred de Vigny.

Válka jest záclona, za níž lidé i národy páchají hříchy a upadají do hříchů, jakých by svět jinak nestrpěl.

Springfield.

Válka jest vraždou. A nechť sejde se sebe víc lidí, aby páchali vraždy a nechť jakékoliv jméno si dávají, vražda je přece nejhorším hříchem na světě.

L. N. Tolstoj.

Snaž se žít tak, abys nepotřeboval násilí.

L. N. Tolstoj.

Moc není dána člověku, aby utlačoval slabého, nýbrž aby ho podporoval a pomáhal mu.

J. Ruskin.

Věčný mír není pouhou ideou, ale úlohou, jež neustále řečena, blíží se pomalu, ale jistě svému cíli.

I. Kant.

ZPRAVODAJ

P O U T N Í K A

Možná, že mnozí z Vás uvažujete o čtyřnohém příteli, který by Vás doprovázel na vandry a tak bych chtěla upozornit ještě na jinou možnost, než je koupě od chovatele. V Praze je pod Českým svazem ochránců fauny založen psí útulek, který je financován z dobrovolných příspěvků členů svazu. Tento útulek měl vynešené prostory, které však musely ustoupit stavbě hotelu C&F.

Ochranáři se odstěhovali do náhradních prostor, které jsou však také pouze dočasné. Některé psy si rozebrali, ale zůstává stále něco kolem sedmdesáti psů /mnozí čistokrevní a někteří i s rodokmenem/, na které, po zrušení útulku, čeká už jen smrtící injekce.

Adresa : ČSVOP, 20 01/13, Ochránci fauny, Spálená 55, Praha 1
Telefon: pražské t.č. 20 16 86

-Bosá-

VÝZVA -

Všem, kdo máte amatérské nahrávky z prvních COUNTRY a FOLKOVÝCH festivalů nebo klubových večerů a jin podobných akcí a hlavně všem, kteří by zapůjčili nahrávky a měli zájem nahrát si, ty, které semí nevlastní - nabízím spolupráci!

Pište na adresu redakce, zajistíme spo- -Lapp-
jení.

Redakce Poutníka vypisuje konkurs - ó, jak vznešeně to zní, takže raději znova:

Sháníme schopného kreslíře na jednorázový /rozsah - cca 4x A4/ kreslený seriál, dle vlastního námětu a nebo podle dodané předlohy.

Rovněž sháníme schopného fotografa pro černobílé snímky vyhotovené na dokumentační papír - formát A5, námět vhodně volený pro transpový plátek. Z redakční pokladničky jsme ochotni hradit či dodat materiál.

- redakce -

*Pivo od čepu - -
ale uzeniny
od Beneše*

RULETA

Ruleta života lidských osudů roztáčí svou kuličku do jarky, do které patří, a v následujícím kole určuje se stejnou jistotou její další směr. Člověk má dojem, že se fití prostorem a časem bezcílně a zbytečně. Nová janka u jiného čísla coudu znamená setkání návrat, konec, nebo začátek. Všechno se řídí zdánlivě podivnými vrtochy náhod, které jsou kuličkami rulety života lidských osudů.

Všechno začínám teprve teď pořádně vnírat. Bílej nemocniční

strop a stěny, bílý postele a povlečení, pacienti okolo sebe, mouchy kružící pod lampou... Postali jsme se sem před pět dní. Včera mi teprve odpojili kyslík, mám těžké zápaly plic a pohrudnice. Doktor je na mě hodnej. Dnes mi dovolil napsat rodičům a někomu z kamarádů.

Naším jsem to nepsal stručně, aby se moc nevyděsili, ale Férakovi, tomu to napíšu se všemi podrobnostmi. Je to můj starý kamarád. Kdysi jsme platili za nerozlučnou dvojici, ale pak se oženil do Zábrěhu a od té doby se vidáme zřídka. Vypisuju mu celý náš příběh a přitom ho vidím znovu, v duchu, jako strašně zřetelně a snad i nepravděpodobně film.

Stiskem zběhlý klobek a napnutím naběhlý žíly. Chesterton potí krev, svaly napjatý jako struny. Pod nohama dvoumetrového siláka se houpe hatovej chodník, hnědá voda mu splachuje podrážky. Moje ruce se zoufale dríež jeho tlap a celý moje tělo se upřímně snaží vyprostit se, za pococi jeho síly, ze studeného objetí bezdýchá rašelinisté.

Uvědomuju si, že když se hnu nahoru, tak k Chestertonovi nesmím. Chodník snad od války nikdo nespravoval a mokro udělalo svý. Iroť já vůl na to lez? Vprostřed se to se mnou prolomilo jako perník a já trčím po prsa v rašelině. Jak bych k němu vlez, byli bychom v tom oba a zaváďucky.

"Vybodni se na to, Chestertone! Ještě trochu zabějčíš a jseš tu taky!" "A co mám dělat, ty chytřej?" , heká kamarád. "To tě tu mám nechat utopit?" Kroutím se jak zmiže a on tahá ze všech sil. Na mozku se mi dělá puchejře jak se snažím něco vymyslet. Nic, nic mě nenapadá...

Najednou se mnou přestal cloumat. "Hele, Mloku, já ti stáhnou uzdu at jsi lehčí. Zvečni pracky!" a chytil popruhy na svých ramenou. Veksl je už dost napitý a rezatý bahno, který ho vobepíná neuvěřitelně hustý. Jde to huť než si myslel. Na čele mu naběhla žíla a oči vylezly z důlků, jak zabral. Cejtím, že se bágl na mežích zádech hnul a pod ním vzniká něco jako podtlak. Snad pud sebezáchovy přitáh mý ruce ke zbytkům dílce hatě, která se pode mnou prolomila a teď ční od tý, na který stojí kamarád. Přitáh jsem se, troasky se urvaly. Vyjel jsem po pás z bahna. Vinou mýho nečekaného pohybu padá Chesterton na druhou stranu, žádama na hatovej chodník za sebou. "Ty hovado!" Znovu se chytám prolomeného chodníku a cpu se nahoru.

Kdyby nás někdo viděl, nestačil by se divit: Chesterton na zádech míchá boty v rašelině, já mu, napůl vylezlej z rezatého a jedovatě zeleného pole, ležím kaichtem v rozkroku a on mě k sobě táhne za popruhy polosvlečený usárny.

"Jo, já hovado! Ale z nejhořšího jsem venku! Povídám, jsem venku!" "Celej?" "Skoro," kecá tak trochu a von na to "Tak mi poslouchej a dávěj bacha! Držím tě, takže když tam neskejsnu já, nepoletíš tam taky. Musíme ale rychle pryč, nebo to půjde hin celý i s náma. Máš volný ruce, tak se přitahuj podle vokrajů. Já se budu vodstrkávat nohama. Jinak to nepůjde!" A makáme. Jde to pomalu, strašně pomalu. Přece jenom jsem ještě dost vězel v bahně. Byla to děsná robota. Kež jsem se dostal celej ven a kritický místo bylo za námi, hořely už na obloze červánky.

Lezem dál, houpá se to pod náma a vrže jako smrtka čelistí. Postupovali jsme takhle dobřejch deset metrů, když mi svítilo, že je to hloupost. "Chestertone, zkus zpode mě vylízt! Když se buďem plazit za sebou, bude to rychlejší a bezpečnější." Vzpírám se rukama do vějšky, kamarád pode mnou se obrací na břícho a vyřází dopředu, hatě se houpou jak opilej koráb. S hrůzou koukám na Chestertonův krvavěj zátylek! Z vlasů na temeni hlavy mu teče pořádněj čůrek krve. Asi si ji rozbil při tom pádu. Postupujeme dos rychle. Rači mu teď nic říkat nebudu. Třeba o tom ani neví a zazmatkoval by.

Zbejvá sotva sedm metrů. Máme toho oba dost, funíme jak lokomotivy. Chesterton se zastavil. Odpočívá. Dobře, tak já taky. Najednou Chesterton praštil hlavou o mostek a zůstal ležet jak podtatej buk.

Ramena se mu už nezvedají užtvaným dechem. "Darebáku, nespi!" třásu jeho patou. Nic. Proboha, snad mi tu... Klekám a sundávám usku, bundu a další věci, abych byl lehčí. Zužu boty, svážu je tkaničkama, vezmu do zubů a vyhrbím se jak starý kocour. Rozdělený dlaně a bosý chodidla se snažej udržet co nejpevněji vokraje chabratýho chodníku. V týhle divný poloze jsem přeléz Chestertona. Obličej měl bílejší jako křída, ale víčka se mu, chvála Bohu, chvěla. Asi bolestí. Ať! Hlavně, že mi tu nezhebnul úplně. Poslední metry ke břehu jsem doběhl po nohou. No jo, já jsem z toho venku, ale jak má mejch šedesát kilo dostat na břeh stokilovýho Chestertona? Napadla mě spásná myšlenka. Rozdělám jeho bagáž a vyhuju koženou uzlovačku. Vracím se na ty prokletý hatě a přivazuju ho k nim, aby se nemohl převálit do bažiny.

Potom jsem vyhledal v mapě nejbližší lidský obydlí, natáhl kanady a vyrazil k němu. Prostydlel na kost od mokré košile a kalhot jsem udeřchanej zabušil vprostřed noci u malý hospodářský usedlosti. Rychle jsem vypovídal správci co se stalo. Bez dlouhých řečí vyvedl koně z maštale, nalil mi trochu rumu pro zahřátí a začal zapíhat. Fyzický a nervový vyčerpání udělaly svoje. Zamotala se mi hlava, upadnul jsem a víc si nepamatuju. Ten dobráček člověk mě naložil na žebřík a potom tam nějak dostal i vondlenýho Chestertona. S jeho pomocí jsme se dostali až sem - do karlovarský nemocnice.

Tohle všechno jsem vypsál Pěrákovi. Pak jsem dopis zalepil a poprosil sestru, aby ho hodila. Od ní jsem se taky dozvěděl, že Chesterton leží o dvě patra výš, na chirurgii. Mimo velký ztráty krve měl i pořádnou podlitinu na blavě, kterou museli otevřít, vyčistit a zadrénovat. Když nás sem přivezli, měl prej na kahaníku, ale teď je, říkála, zdravější než já. Jen chodit ještě nesmí. Ne, já za ním taky nemůžu. Prý až mi opadnou horečky.

Ležím tady na posteli a sleduju mouchy u lampy. Myslím na to, že jak dlouho si tady pobudu, vzpomínám na kamarády, čtu, poslouchám dráták a vůbec mě to tu nebaví. Jestlipak se v neděli někdo objeví? Třebas Pěrák ... Asi sotva ... Sotva, i když jsme si slibovali, že se brzo uvidí... Kdy? Čtrnáct dnů před tím, než začala tahleta má a Chestertonova kalvárie.

To jsem vyjel sám na Orlindy. Ještě před západem slunce jsem byl v lese. A najednou, kdo se neobjeví na druhém konci paseky - vousestej a rozesmátej Pěrák! Radost veliká. Skoro rok jsme se neviděli a teď takováhle náhoda. Táhlí jsme spolu, proklábosili dvě noci a dva dny. Vzpomněli jsme si na naše první setkání. Bylo to v Praze a byla to pro něj hodina dvanáctá. Na schodech čínzáku, kde bydlel můj strejda, jsem z jednoho bytu ucítil plyn. Udělal jsem bímec a bylo proč. Člověk, kterej tam bydlel, si postavil vodu na kafe a usnul, voda vzkypěla, uhasila plamen, a kdybych neměl dobrej čuch, tak bych Pěráka nikdy nepoznal. Amluvili jsme spolu o spoustě dalších věcí, o kamarádech známých i neznámých, o lidech dobrejch i divnejch, a taky o jednom trempíři - horolezci, se kterým Pěrák kdysi prolezl celý Český Švýcarsko a od té doby se neviděli, jen občas si písou. Namluvil o toho hodně a hlavně, že se musíme zas brzo sejít...

Jo, milej Pěráku, to bude těžký. Já si teď, po zápalu plic, do jara nezaježdím. Snad potom... A ty, táta dvou dětí, se sotva trhneš dřív ... Takhle a podobně jsem si s ním a s ostatními kamarády v duchu povídal, mouchy kroužily okolo lampy a nemocniční dny byly jeden jak druhý.

Přišla naděle. Ve dvě odpoledne se okolo ležících pacientů shromáždila stádečka příbuzných a známých. Kdo mohl chodit, ten vypadnul na chodbu a já čučím dál do stropu. Nikoho nečekám a tak je to pro mne otrava ještě větší. Mouchy někam zalezly, takže nemám biograf. Malá ručička hodin nade dveřmi se blížila ke trojce, když se dveře otevřely a já se vymrštil z postele jak i talkej vyhazovák. Pěrák přijel! Mám obrovskou radost. Ve středu mu přišlo psaní, dneska vstával v pět ráno a teď je tady, v Karlových Varech, u mojí postele.

"Tak co, co se vám stalo, vím už z dopisu. Ale kdes sebral Chestertona? Dyť vy jste se snad ani dřív neznali, ne?", ptá se se zvědavým

úsměvem. "Byla to děsná náhoda, kamaráde," rovnám si polštář pod ruku, abych si mohl sednout. "Jel jsem z Prahy sám. Na Kynčvart. Čhtěl jsem procourat ten cíp. Ve vlaku si cestou ke mně přisedl čáhoum ve vandráčcích s krosnou. Dali jsme se spolu do řeči, jako dva lidi, který se neznají, ale vysílí jim to podobně. Mluvili jsme o lesích, skalách, broučkách, čarpech a lidech, prostě řečičky. Jenom představit jsme se zapomněli. Teprve když nás vlak vyplivnul v Kynčvartě a my se loučili, povídá on - Jo, abych nezapomněl, já jsem Chesterton. Ahoj - a podává mi ruku. - CO!? - zařvu na to já, - Chesterton!? - Jo. A co má bejt? -, ptá se překvapeně. - A Pěráka, náhodou, neznáš? - Ted se zase vyjevil on. - Pavla Srnku myslíš? - Toho. Já ho znám taky. Já jsem Mlok. Možná ti psal o našich vanírech... - Chestertonův obličej se roztáh úsměvem. - Jasný, psal. I vo tobě. Moc. - No a tak se stalo, že jsme se nerozloučili a vyrazili společně, podle něho plánu. Dál už to znáš..."

Pěrák zahloubaně mlčí. Oběma se nám hlavou honí stejné otázky. Proč jsem na Orlickách potkal Pěráka? A proč mi teprve tam vyprávěl o Chestertonovi, když jeho zná osm let a mě jen o málo min. Proč jel Chesterton do stejné stanice jako já a proč jsme se nakonec nezapomněli představit? Proč se šlo moji a ně jeho trasou? Proč jsem ten plyn ucejtil tenkrát zrovna já a vlastně taky proč ho Pěrákovi voda uhasila zrovna tenkrát? A proč před osmi lety, na tom Švýcarsku, potkal Pěrák právě Chestertona?

Sedíme a mlčenlivě přemýšlíme. Kuličky života lidského osudu zapadly do svých jamek. Lidi se potkali tehdy a tam, kde se to mělo stát. A ruleta života lidských osudů začala znovu roztáčet doměle nesmyslným způsobem k letu prostorem a časem kuličky zdánlivých náhod.

Cimbura, máj 80
oprášeno v máji 87

A když už tu máme autora a zároveň člena Brdské Smečky a na dalších stránkách v Galerii psavců se setkáte s jedním z dalších "brdníků", tak teď zařazujeme Kutlochovu báseň věnovanou právě Brdské Smečce...

J E Š T Ě N Ě K D Y
// Smečce //

Bývá i jiné praskání než v kloubech

to když nás opouštějí staré ledy

ne poprvé

a ne naposledy

Ještě se nám někdy

zelenává

na pažítě

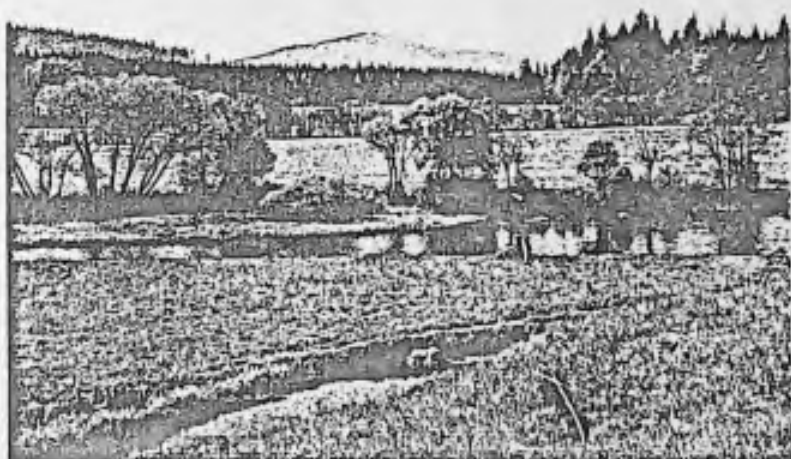
šlapez si po stínech

když jdeme

hledat

flintu

v žitě

duše tuláka

duše tuláka
skrytá do lesních znamení
je rozechvělá a prahnoucí
třeba ve chvíli
kdy pravidelný klapot kol vlaku
vytukává blues
o skutečnosti
že tenhle trail není spojkou k vandru
ale obyčejnou cestou někam
ze něčím
bez báglu a nože u pasu
duše tuláka
je dočista perplex
právě v téhle tónině
protože dvojnásobně vnímá
vstřebává pohledy z okna
temná zákoutí vysoké trávy
skřipot písku na cestě
olověný nádech deštivého nebe
a vítr v korunách stromů...
ruka tuláka má touhu strhnout záchrannou brzdu
a vysvobodit duši tuláka
aniž by tušila
že jeho duše už dávno nestojí u pootevřeného okna
ale prohlíží temná zákoutí vysoké trávy
drtí zrnka písku na cestě
stírá olověný prach s nebe
a s větrem v korunách stromů
létá...

ZNOVU OŽIVENÉ DŘEVO

Je těžké pro laika, kterému mrtvé dřevo slouží jako

prostředek k rozdělení ohně nebo zbudování útočiště před zimou, zasvěceně napsat něco o lidech, kterým dřevo učarovalo natolik, že se naučili probudit v něm znovu život. Ani bych se o to pokusit nechtěl, takže můj článek berte jako výpověď jednoho dojmu. Vlastně úplně náhodou jsem navštívil výstavu řezbářských prací na tramské osadě Peklo. Tohle 17. setkání Klubu tramských řezbářů se uskutečnilo v kraji, který tak trochu znám. V kraji tak trochu nenápadném, kde protéká ještě čistá Chrudimka, v jejíchž mlčínách lze lovit raky a obdivovat třpytivá těla pstruhů. V kraji, kde se nalézá chatová osada, která až na několik novotin právem zůstává osadou tramskou.

Na dva dny se osazenstvo osady rozrostlo o návštěvníky výstavy i samozřejmě o autory vystavovaných prací.

Je až s podivem, jaká nápaditost koluje v žilách řezbářů a tak bylo možné si prohlédnout indiánské a obřadní masky, portréty, přírodní náměty..... až po přívěsky a treby dýmky, o kterých by se dalo hovořit, jako o věcech "spotřebních". A to všechno nejenom z tradiční lípy, ale také ze dřeva ořechového, smrkového, borového, z vrby...

A tyhle všechny věcičky k člověku promlouvaly. Mluvíly tiše, ale zcela zřetelně: o lovu na mrože, o vzdáleném zátiší mořského přístavu, o spadáných listech, které nedokáže rozložit ani čas. Šeptaly o víře, o smutku i štěstí, o lásce, o ženských půvabech...

Tiše bafaly při svíče z kouzelných dýmek a vypouštěly obláčky z úst spoluhráčů života, kteří na krku nosí své lesní znamení. Některé burcovaly ztělesněné v ohrožené druhy živočichů, jiné tudily k zamyšlení a nebo vyzývaly k stěsilému obřadnímu tanci. Nebo jen tak přihlížely chladným okem indiánského náčelníka...

A to všechno vlastně z kusu "obyčejného dřeva". Obyčejného, obyčejného, vždyť se snažím vysvětlit, že obyčejné vůbec nebylo. Ty kousky dřeva prostě žily - žily z lásky a citu a samozřejmě práce, která do nich byla vložena. A tak Grizly, Bědo a vůbec vy všichni obdarovaní kouzlem navracet dřevu život - díky, a s úctou smekám před vaším uměním.

Smrk

17. setkání

"CTŘ"

6. červen 1987

TO

PEKLO

CO ~ KDE

O víkendu 9-10. května proběhla brigáda na pomoc lesům podbíž Komoraska na Brdech. Dvanáct človičků zasadilo něco málo přes 1400 stromků.

16. května zahořel na campu T.O. Hejkal druhý výroční oheň

V sobotu 16.5. za přispění T.O. Přátelství proběhl v České Třebové country bál, na kterém vystoupili domácí Poutníci, Pony Express a pražští bluegrassmani - Speciál.

V té samé době zahořel na kokofinákém Islandu 1. výroční oheň T.O. Lesní tuláci.

Poslední květnový víkend pořádaly trampské osady T.O. Yucatán a T.O. Clondike na kempu "Mečvředí sádlo" celodenní hru "Po stopách Cortézových".

6. června zaplanul na campu Srnov u České Třebové 5. výroční oheň T.O. Přátelství a T.O. S. Jasná Hvězda. Důstojné oslavě předcházel pestrý celodenní program se spoustou soutěží a podvečerním promítáním diapozitivů.

V podvečerních hodinách 25. června se vydal na Slapy a posléze opět do pražského přístaviště country parník.

Na palubě dostatek pasažérů správně nalaďených na tu pravou notu, o kterou se postarali muzikanti z pražských Soku a kralupských Trosečníků.

Velký dík všech pasažérů patří nejenom kapitánovi lodi /že šťastně dojezl/ ale také dvěma kamarádkám Jožce a Veronice, kterým se podařilo zajistit veškeré formality k nadzvednutí kotvy nezbytných.

Poslední víkend v červnu byli na Womeru oddáni z trampské vůle kamarádi Slaňák a Jolana, aby tak před nejbližšími kamarády ještě jednou potvrdili sňatek oficiální.

Hodně slunných dnů na té společné cestě přeji za naši redakci především ti, kdo už to mají za sebou.

Kamaráde - kamarádi
zveme tě na společ

5. VÝROČNÍ

2. VÝROČNÍ
TRAMPSKÝ
HE

O víkendu 27-28. června pořádala T.O. Yukon "Pytlcross". K názvu není nutné nic dodávat, fantazie organizátorů neznala mezí.

Projeli jsme Mostem

Země bez souhlasu
/s odevzdáním poraženého,
vydává černé plody
co zrály tu od pravěku
než číslí mozek vymyslel
kamna !

Na drátech vysokého napětí
sedí ptáci
- sbírají zbytky energie
od svých elektrických kytar
aby za soumraku zahráli
svoje jazzrockové nocturno
o volání přírody

Aby člověk, co stěhuje kostely
a plní plány v měsíčních krátkerech
pochopil sebe sama
ve světě zvířat
že pluje na společné arše budoucnosti

V dálce už svítí
Ararat roku 2 000 !!!

- Děčko -

S á m

/variace I/

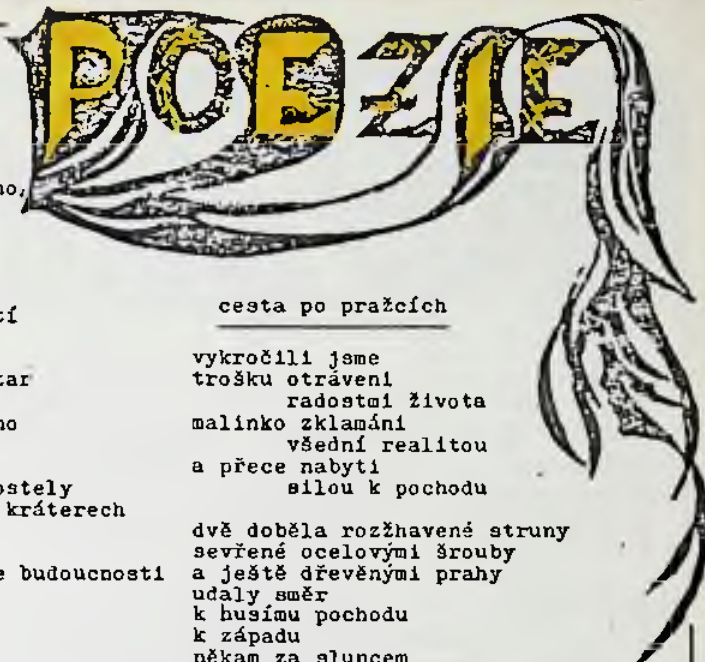
Zabíjím večerem
samotu jedné sklenky
smutkem zkolébán
až do dna prázdný
Za rohem mlčení
polykám ticho
den umírá v navátých závějích
Maják okno
do tmy vyruje
tonoucí láskou
Čas krokem loudavým
věčnost ujídá
a srdce jak prázdná zdviž
životem tetuji
bolavá slůvka
zas sám...

- Hanka -

S á m

/variace III/

V šíhané beznaději
propadá den
do ticha zalehne šero
Čím
v sklenice utopen

cesta po pražcích

vykročili jsme
trošku otráveni
radostmi života
malinko zklamání
všední realitou
a přece nabyti
silou k pochodu

dvě doběla rozžhavené struny
sevržené ocelovými šrouby
a ještě dřevěnými prahy
udaly směr
k husímu pochodu
k západu
někam za sluncem
které pořád chybí
nám
bosým
v pouti s hlavou zdviženou
protože pod tíhou břemene
páteř přestala bolet
nás
bosé
s přeplněnou kapsou nadšení pro věc
bez kvérů
a výčitek svědomí
věčně nezkrotní
neskromní
a přece bojační
my
obutí bosí
staří škrceným mládím
nasytění bláznovstvím
a stále žízni po volnosti
my
bosí jsme vykročili

- Sork -

zabíjíš večer
smutkem tekutým
a kroky ztlacnou za rohem
- to odešlo právě vědomí
Roletou víček
oči přikryté
promítaj srdci
poutí znavenou
kratičký sen

- Hanka -

AUTÁK

Tak byl zase jednou podzim. Stromy hrály těmi nejfantastičtějšími barvami a bobří léto naplnělo mezi větve své poslední vlákna. A tak jsem skoro ani nevnímával tu skutečnost, že se domů nevracím sám, ale se svým synem Jakubem. Šlapal vedle mě, na zádech statečně táhnoucí ranec, kterej byl málem větší než on sám. Byla to pro něj cesta slavnostní. Moc. Vracel se totiž ze svého prvního opravdického vandru na celou sobotu a neděli. Přesto, nebo právě proto, mlčel a snažil se udržet ty nejposlednější okamžiky v sobě. Tak jenom vrzal pod nohama písek a jinak bylo ticho. Na obloze se objevily první hvězdy a my se pomalu blížili k tomu kopci, odkud je vidět celé rozsvícené město. Už jsem se na ten pohled docela těšil. Najednou mě někdo zatahal za rukáv: "Podívej, tam na nás někdo mává." Jak jsem byl zamyšlen, tak jsem podvědomě zaklonil hlavu. Hleděl jsem na oblohu s hvězdami. Ihned jsem si uvědomil nesmyslnost počínání a tak nějak dotčeně jsem začal mluvit. "Ale Kubíku, tam přece nic není, jen hvězdy a za chvíli vyjde měsíc." "Ale táto, já ho viděl, měl kolem krku takovej šátek jako ty a mával na nás" opakoval umíněně Jakub. Snad díky tomu podzimu kolem nás jsem se zastavil. Jakub si sundal ranec a jako by už věděl, co bude následovat, se posadil na zábradlí u mostu a zaprosil "Povídej, prosím". Opřel jsem se očima o vlnky v řece a posunul se o nějakých pár let dozadu.

"Víš, Kubíku, tobylo moc dávno, ještě když jsem neznal tvůj mámu, tak jsme jezdili s klukama ven za město. Byl mezi náma taky jeden, kterýmu jsme říkali Bydlo. Jakový to s tvrdým y, protože každému, kterýmu se něco nelíbilo, tak říkal, že ho pělí dobré bydlo. A ten kamarád měl ještě jednu slabost. Tou byly autáky. Častokrát, když jsme se vraceli domů, tak málem dokázal uhádnout barvu auta, co máme v zádech. No a jak už to chodí, tak se kamarádi začali ztrácat, až jsme jednou zůstali sami dva. Byl zrovňka takovýhle podzim jako letos, možná bylo trochu víc mlhy. My se vraceli houstnoucí tmou po silnici domů. Když jsme vylezli z lesa, tak nás obšla mlha. Auta, co nás míjela, vypadala jako strašidelné obludy se svítícíma očima. Tak jsme došli až na křižovatku nad městem. Mchlelo se nám už šlapat po nové cestě a tak jsme zabočili na tu starou okresku. Aut bylo čím dál tím méně, až najednou přestala jezdit úplně. Jen ta mlha se zdála být ještě hustější. Po chvílce takové smutné cesty najednou před náma zasvítila koncová světla nákladáku. Mimoděk mi ulétlo "Kde se ten táto vzal?" Byl to takovej obrovskej tírák, co ho máš na obrázcích v pukoji. Bydlo šel kolem něj jako u vytržení. U kabiny se zastavil. Byla prázdná. Jen motor slabě vrčel. Z ničeho nic vykřikl: "Všad se, že bude řídit ten největší auták na světě." Vyskočil do kabiny a než jsem stačil něco říct, tak mi jen zamával a auták se rozjel do mlhy. Ten den jsem se vrátil sám. A Bydla už nikdy nikdo neviděl."

Skončil jsem a bylo ticho.

"A viděl, a viděl, podívej, tam na nás zase mává." Já chtěl Kubíkovi něco říct, ale nějak se mi to zachylo v krku a tak jsem jen zaklonil hlavu. Na obloze svítil Velkej vůz a mě se nějak divně leskly uši.

Nevim, možná od té mlhy

(Sten - Povídačky z kletru)

TRAMPSKÉ DĚJINY

VOLDÁNOVA PARTA

Rekne-li se Jiří Voldán, Vybaví se člověku trochu znalému historie naší populární hudby především textař, skladatel, manažer atd. Prostě Jiří Voldán patří pevně k naší meziválečné a poválečné kultuře stejně jako Vlasta Burian, R.A. Dvorský či Jindřich Plachta. Ostatně pro ně Voldán psal a skládal písničky stejně jako pro celou řadu dalších představitelů tehdejší kultury.

Jiří Voldán však i patří do historie trampinků, neboť stál u zrodu trampské písničky a Voldánova parta existovala a vystupovala souběžně se Settlers Clubem či s Mottlovými "Ztracenkáři", Dickey Clubem a dalšími. Využijme tedy Voldánových vzpomínek a nahlédneme trochu do historie Voldánovy party.

Jiří Voldán je jako desetiletý kluk přijat do 21. skautského oddílu. Zde se asi také poprvé snaží udělat pro kamarády nějakou tu vlastní oddílovou písničku. Sám to komentuje jako prazáklad svých budoucích trampských písniček. Někdy po roce 1920 přichází konečně trampink: Jiří Voldán začíná v osadě Věčné mládeži v Březové u Vraného nad Vltavou, kam jej přivedl Pedro, šerif této osady, jenž Voldána znal z kteréśi maselské hospůdky, kde se prostě "hrálo" na kytary....

Během krátkého času se v osadě Věčné mládeži sešli tři dobří kytaristé: Běda Herzinger, šerif Pedro (Bedřich Tomášek) a Voldán. Ostatní osazenstvo osady obstarávalo zpěv. Muzikantsky nejschopnějším však byl právě Voldán, který se stal osadním skladatelem stejně jako Jarka Mottl v osadě Ztracenka.

Zatímco Ztracenkáři s Mottlem v čele zpívají v Osvobozeném divadle, Voldánova parta zpívá v divadle Alfa. Asi se líbila, protože brzy přichází i nabídka rozhlasu na pár písniček a později i firma Ultraphon natáčí Voldánovou partou několik desek. Písničky vychází i tiskem, ať už samostatně v časopise Tramp či souborně ve zpěvníkách. Mnohé z nich se velmi a byly velkými šlágry nejen v trampském světě. Tak za všechny se patří uvést lyrické písničky "Mám rád děvče za řekou" či "Na řece kaňu mám". Vrchol slávy pro Voldánovu partu je asi rok 1932, kdy vystupovala na plese čs. novinářů společně s nejlepšími našimi umělci. Zde trampové zazpí-

TRAMPSKÉ DĚJINY

valí před čs. vládou "Krásnou Izabel" (píseň plavčíka), "Jeden z nás je šerif" a "Mám rád děvče za řekou".

Po roce 1930 už Voldánovci nezpívají pouze trampské romantické písničky, nýbrž pomalu a jistě přecházejí k písničce angažované. Mají ve svém repertoáru vedle těch klasických tramských písniček i písničky všimající si tehdejší nezaměstnanosti nebo smutnou písničku k uctění památky zahynulých havířů na dole Nelson apod.

Soubor se tedy zákonitě musel dostat až na texty tropící si šprýmy z fašismu v sousedním Německu.

To však už přichází válka a s ní i rozpad Voldánovy party.

Přátelé se schází znovu teprve po válce, již dva z nich nepřežili!

Neschází se však na jevišti, ale u táboráku na osadě v Březové, kde naposledy znějí v jejich podání písničky-písničky, které naštěstí dosud zůstávají!

Pro ilustraci uvedeme text jedné angažované písničky Voldánovy party. Satira reaguje na Hitlerův projev, kterým byl považován za vola každý kdo Adolfa nevolil.

O TĚCH VOLECH V NĚMECKU

Poslechněte, lidičky,
koušek naší písničky, ach bože...

K poučení jsou pro všechny
tyhle volby německý, ach bože...

Němci jednou z večera
poslouchali Hitlera, ach bože

Von se rozkřik, bouh na stůl,
kdo mě nevolí, je vůl, ach bože

Tak se tedy volilo
a k urnám se chodilo, ach bože...

Pak se hlasy sečetly
a my jsme se dočetli-ach bože...

Že těch volů-mordie,
čtyři milióny je, ach bože. ..

Až jich bude ještě víc,
půjde Hitler do Průc-ach bože...

Napsáno podle knihy Jiřího Voldána - ŠLI TŘI MUZIKANTI - Seladon

Rozhovor mezi Mikim a naší redakcí byl spáchán dopisem, tož:

Co předcházelo roku 1961, kdy jsi na osadu přinesl svoji první píseň?

Především dětství v rodině, kde se často a rádo zpívalo a muzicovalo. Táta nás s bráchou učil druhý a třetí hlasy na lidovkách, v koupelně, kde se to pěkně rozléhalo. Wabi /o sedm let starší/ hrál v té době ve svazáckých souborech i ve swingových kapelách na kytaru. Záhy mě začal učit, tak ve dvanácti letech - a dost tvrdě: na tvrdém palisandrovém prknu. Ve čtrnácti jsem šel do keramické školy v Rečyni, v tom roce /1956/ jsem taky s Iedrákem založil T.O. Zlatý klíč. Na škole jsme už v roce 1957 postavili malou kapelu - "combo", jak

se tenkrát říkalo. Pro zajímavost: v téhle kaple hráli i spolužáci Viktor Sodoma a Karel Kryl. V té době už jsme hodně trampovali, hodně hráli, Wabi začal dělat první písničky a v roce 1961 jsem po maturě napsal svoji první píseň - Poslední míle..

K textu písně Dům smutný víly, jedná se o pocit nebo celková melancholie pramení z nějakých širších souvislostí..?

To je vysloveně pocitová píseň..byla to taková doba, období, kdy mě bavilo dělat poněkud chmurný věci. Prtvej vlak, Frálovna Kristina a nakonec i Redna vod whisky a podobně. Snad k tomu trochu přispělo i moje poněkud skeptický a melancholický založení..

Byl tvůj muzikantský vývoj pozvolný...?

Samozřejmě. Žádný zjevení přes noc, žádný osvětlení. Hodně dřiny, hodně puchejřů a mozolů na prstech, hodně učení. Hodně jsem se naučil u ohnů, kde nám starší a zkušenější kamarádi dovolili hrát sebou a prozradili nám spoustu fíglů a grifů. Magnetáky ani moc nebyly, hráli jsme ze zpěvníků a učili jsme se na slezínách a potlaších. Hráli jsme a hrajem každou dobrou muziku - Slitru, Ježka, swing, jazz, lidovky, ale na osadě jsme hráli a zpívali i operní a operetní árie, starý šlágr a nejroznější ptákoviny. Samozřejmě, hodně nám dalo hraní v kapelách a na začátku trochu tej nezbytné teorie - pár let jsme s bráchou chodili do houslí. Nejdůležitější ale zůstala makačka: akordy, cvičení, škály, prohraný noci na potlaších a sešnech. Učime se a objevujeme pořád - to je na muzice to nejkrásnější, že je pořád něco vpředu..

Na jakém místě stojí dnes trampská písnička?

Podle mě je omylem stavět tuhle otázku jako prestižní záležitost, jako kdo s koho. Trampská písnička dneska stojí hlavně tam, kam patří - to jest u trampskejch ohnů a v přírodě. Zaplácpanu je na osadách co zpívat, dokonce je řekl bych trochu přepísničkováno. Trampský muzice se dává až nezdravě velké význam - vždyť přece trampujeme a při tom si zpíváme. Ne naopak. Dneska myslím konečně zvítězila tolerance, skončily trapný a směšný boje o "čistotu trampský písni", zmizelo škatulkování.. U ohnů se zpívá Dáňk vedle cpt.Kida, Slitr vedle Ježka, Fonzá Vyčítal, lidovky, Tony Linhart se Žámanem, Huberták vedle Nováčky či Plíhala, "hobousárny" vedle Kidáka Tomáška. Je fakt, že tr.píseň ztratila

Těch strašnejch vlaků co se ženou kolejí svejch snů,
těch se asi už nezbavíš do posledních dnů
a hvězdy žhavyjch uhlíků ti nikdy nedaj spát,
tvá dráha míří k tunelu-tunel, ten má hlad.

už tolikrát ses mašinfíry zkusil na to ptát,
kdo nachal roky nejbezší do vozů nakládat
proč vlaky co si každou noc, pod oknem jaděj hlas,
polyká díra kamenná-tunel jménem čas...

Co všechno vlaky vodvezly, to jenom pánbů ví,
tvý starý lásky, mladej hlas a slova bláhový
a po kolejích zmizela a spadla za ní klec,
co bez tebe žít nechtěla-a žila nakonec.

A zvonky nočních nádraží i vítr na tratích
a honky-tonky píáno a uplakaněj sních
a písničky a šťastný mile na tuláckej pas,
už spolkla bira kamenná-tunel jménem čas...

NOC KRÁLOVNY KRISTINY

1. TY CO SVY VEDOU ŠATNU KLEZANO ZAPÍŠEŠ JE MÝO LÁSKY
AŽ VĚTR, POKY JE POUŠ ZASLEZNOU, ZVONÍ HLAS JE ŠLÁ TĚB A
2. TEN JÁHNŮ KOLEN MÝO DOMU ŠLEPÍ POUTNÍKŮ JEDU ZA TTV KOLEN
JE POUŠ TTV JE, ŠLEPÍŠ KAPATEK A VĚTR PÁN, SPÍŠ U-VÍŠ ZÁNEK

MA DÍTĚ A ŽEBRAT NEUMÍŠ TY POUŠE K NIM CO TIVAR NOC NA
ŠÍ-LE ZDÍ A DÍTĚ DÍTĚ DÍTĚ JEN VÍŠ HOPOU POUTNÍKŮ NA
MÝO DOMU ŠLÁ PÁN-CÍ JEDU ZA ŠTĚTÍM A ZA LÁSKOU JAK
LEBOJEN MÝO POUŠKAMA ŠTĚTÍ VTV CHVÍLI TRVÁŠ Z POUTNÍKŮ U- KOL

POUŠ JE VYŠA-JÍ JE JEJEN NOC TĚCH LÁŠ POUŠ CO LÁSKU HLEBA-JÍ
ČESTU VYHRAŠ TO NOC KRÁLOVNA KRISTINA ŠVÍ DÍTĚ ŠVOLA-
ZVONÍ V DÁLCE ZVON A VÍŠ JEJEN ŠTĚPÍ KAPATEK MÝO HODIVOU
ŠVÍŠ Z KLEB, ŠVÍŠ TĚŠ LÁŠ TĚŠ U ČESTY A V DÁLCE PÁNŠ

REF. -
AŽ MÝ ZVON BĚ VO-LÁ ŠVÍŠ LÁSKU ZVONÍŠ

MÝ Z DÁLKY VOLÁ KRÁLOVNA KRISTINA

1. LEŽÍŠ SÁM V TĚCH DÍTĚ
2. RÁNO ZLA KRYŠ VŠEJ

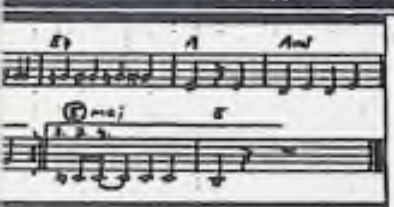
DŮM SNU

1. LEŽÍŠ SÁM V TĚCH DÍTĚ
2. RÁNO ZLA KRYŠ VŠEJ

1. DÍTĚ V NO-REŽEJŠ ŠVÍŠ MÝ A
2. VÍŠ MÝ NEZREJŠ SÁM VŠ

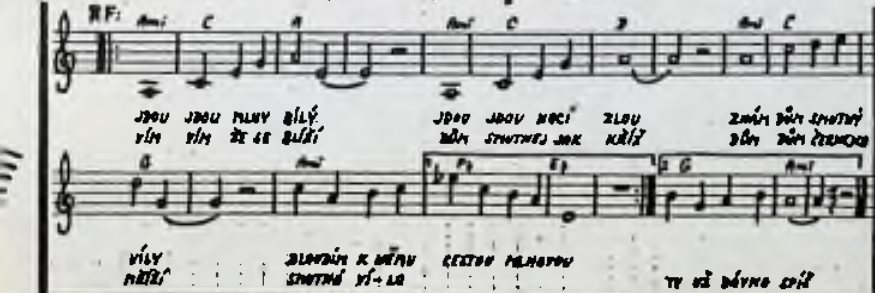
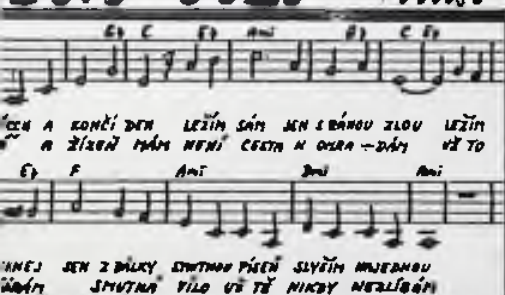
Noc kouzel plná zázraků se k ránu naklání
už došli tam kam lékalo je zvonů volání
jak z bloubí domu navečer když dítě usíná
směje se tiše tichounce královna Kristina

Šla kolem mýho domušada slepejch poutníků
anad před rokem anad před chvílí jsem vzela za kliku
je noc královny Kristiny, už slyším zvony znít
volá královna Kristina - já taky musím jít ...

TUNEL JENEM ČAS

MIKI

Než poslední vlak odjede-a to už bude zlý
snad šákej minér šikovnej ten tunel zaválí
a veksl zpátky přehodí v tý chvíli akorát
i kapela se probudí a začne zase hrát.

Vlak v nula,nula dvacet pět bude ten poslední,
minér svou práci nestučí dřív,než se rozední
ten konec sob bejt veselej,jen nemít tenhle kaz
-tu černou díru kamennou-tunel jmenem. čas...

UKRADENO Z : HOBOSARLY
zpř. br. Rygáč. A

ILUSTR. JOHUKI

HLAVIČKA: CINEBURA

trochu svoje výsadní postavení, hlavně na Portě a podobnejch akcích. Je to ale ložický - trampská písnička má příliš úzké námětové vymezení, kdežto folk může zasáhnout v podstatě všechno, co život přináší. Proto se současná tr.píseň víc posouvá do folkový polohy, i harmonizací, instrumentací a hlavně co se teječe námětů: otevírá to textařům větší možnosti. vyprávět o trampově všedním dnu. Je to zákonitý a nic na tom nezmění protesty ortodoxních zastánců tzv. "klasické" trampské písně..

Fofo považuješ za současné představitele trampské písně?

Tohle je otázka, kterou nerad. Odpověděl jsem vlastně už v předešlý otázce. Ieč přeci jenom.. Tedy Kida s jeho nejlepšíma písničkama z šedesátých let, Hubertáka tam, kde navazuje na "hobousárny" a vedle romantiky kolejí nachází a šikovně přináší romantiku silnic. Tonyho Linhartu tam, kde je prostěj a nekoketuje s popem. To samý u Samsona, když je sám s kytarou a nejlíp u ohně. Kidáka Tomáška u těch věcí, který očividně nedělal pro Fortu. Žalmana s věcmi, který přelezly rámec všech škululek a patříj všem romantikům a hlavně s neuvěřitelně krásnou písničkou Radá soumrak bledý. Pandim a obdivuju nenápadného a poctivého Bohouše Röhricha či Rolfa Staňka a řadu dalších kluků, kteří jsou zcela mimo "velkou Fortu" a s radostí a po svém dělaj trampskou písničku pro sebe a svoje kamarády. Pohnul nikoliv Ronzu Nečvěda, kterému v jeho textech nevěřím. Bohužel nikoliv některým kapelám, které když se neprosadily ve folku nebo v country, zkoušejí to v trampský písničce jako v relativně "nejjednodušší" oblasti, kde se dá prolézt do vysněný "brány otevřený".. No a Wabiho a sebe považuju zkrátka za písničkáře, s kterejma si nikdo neví rady a voni dělaj všechno pro to, aby to tak zůstalo..

Co bys přál trampský muzice?

Většina tzv. portovních žánrů vyšla z trampský muziky, dokonce /zvlášť dříve/ i většina muzikantů přišla z trampskéjch osad. Trampský muzice bych přál, aby se našla. Aby se vymanila ze strnulejch klišé, aby přiznala, že se píše rok 1987 a zpívá o současnějch trampech, o tom, že nemá kde tábořit, že dechaj zkaženěj vzduch, ale taky o jejích radostech a o tom, co zůstává: peřeje, západy slunce, ohně, kamarádství, dlouhý cesty.. tyhle trampský rekvizity přece stále zůstávají a kvůli nim přeci jezdíme ven. Jde jen o to, najít dnešní jazyk, zahodit kýčovitý texty, silný zářitky vyzpívat stejně silnou melodikou a silným veršem. Řada současnějch povítk trampskéjch písniček ukazuje, že to jde. A nebrečet, že nám trampskou písničku sežral folk. To je směšný a trampů nedátojný. Já vím, je to těžká práce. Ale krásná - mě můžete věřit...

Co tě zaujalo v poslední době na černých kotoučích?

Jávo bejvalýho hrnčife jejich dokonalá kulčnost. Jinak ještě nevydaný IP Žalmana a Spol - to vyjde asi na podzim. Žalmánek tam a Tondou Flaváčem a Pavlínou Jišů strašně prostějma prostředkama a bez zbytečnejch kudrlínek udělal písničky, při kterejch jde mráz po zádech.. a mimochodem všechny diskuzy o "zařazení" té či oně muziky v té chvíli jsou směšné..

Může písnička něčím pohnout, něco změnit?

Myslím že jo. Píseň má velikou moc spojovat lidi, vsugerovat jim bez frází a velkejch slov společnej cíl, společnou myšlenku. Aspoň na chvíli je vtáhnout do lepšího světa. Vyjádřit pocit, který sami někákžou definovat. Zadržet se za kůži a nechat člověka ve stavu, kdy zažil něco neopakovatelného. Tedy ve stavu, kdy je najednou náchylněj k dobrýmu skutku. Vtáhnout do dneš, do děje, vytrhnout z lhostejnosti. Písnička může samozřejmě i ledacos změnit - a to velmi rychle - viz Jarek Nohavica, Merta.. ale to už ironizuju a to už je docela jinej soudek..

Jaký má rozměr Porta - coby brána otevřená?

Z mýho - opakuju - z mýho hlediska je Porta už zcela jinde, než původně proklamovala. To nemusí znamenat nic špatnýho, leč pro mne a pro většinu mýbh vrstevníků je dnešní lorta právě tak jiná, jako je jinej svět oproti světu, v němž jsme na první Porty přinášeli svoje první písně. O tom co je "za" dnešní Portou, nechci mluvit. Jistý je, že v době, která je neuvěřitelně

chudá na prostý, přirozený, syrový prožitky, plní Porta roli "otevřený brány" pro setkávání lidí. Kteří netuší, čím by Porta mohla být, kdyby...

VYBÍRÁME z Mikiho osobního dopisu: "...a teď mě napadlo, že bych ti byl vděčnější, kdybys vyprovokoval k tomu rozhovoru diskusi - docela by mě zajímalo, jak se k tomu stavějí kluci a holky..."

Tož tak, milí čtenáři, a teď je to prozvěnu zase na vás... A námět na diskusi, námět pro vaše názory? Nevíte? Tak se prosím vraťte ještě jednou o pár stránek dozadu a nebo o pár dní zpět v paměti, kdy jste si třeba ve vlaku či večer u ohně povídali o

RUMUNSKÉ KARPATY

Vaše příspěvky otiskneme v dalším čísle Butníka.

- redakce -

A máme tu opět jednu nabídku pro vás. Rumunské Karpaty je publikace, kterou nepravidelně vydává TJ Slavoj Severotuk VHT. Jedná se o souhrn informací, rad a poznatků pro pohyb a pobyt v rumunských horách.

A možností je několik, nejen odebírat publikaci, ale je možné stát se i příspěvatelem, podělit se o poznatky a rady. Vždyť hodně z vás se právě v těchto měsících chystá právě do rumunských hor, které skrývají mnohé krásy a především ještě syrovou a nepokořenou přírodu s možností volného rozčlívání ohně a táboření, v krajině, kde třeba po celý pobyt nemusíte potkat člověka. Ovšem rovněž jde o pobyt v cizí zemi, který s sebou nese různé nástrahy a nebezpečí...

Velmi mne třeba zaujal článek JAK NA RUMUNSKÉ PSY, který na následující stránce předkládáme k nahlédnutí...

Publikace je vydávána pro vnitřní potřebu turistických odborů, vodáckých a horolezeckých oddílů ČSTV, ale redakce jistě vyhověje vašemu zájmu o odběr. Dle poznámek v závěru zřejmě vydali již 5 číslo. Další informace zjistíte na adrese: TJ Slavoj Severotuk VHT Truhlářova 1446 Ústí n. Labem 400 03.

JAK NA RUMUNSKÉ PSY

... jeden můj přítel byl letos na jaře (1985) na lyžařském zájezdu s cestovní kanceláří v Bucegi. Projížděl se sám (!!!) na běžkách krajinou a z jedné samoty se na něj vyřítili 3 psi a pokousali ho. Po návratu do ČSSR byl nucen absolvovat velice nepříjemné léčení proti vzteklině ... Pavel Pokorný, Brno

... míjeli jsme stádo ovcí s ovčákem a psem. Byli jsme čtyři, bylo to v lesnatém severním úbočí Fagaraše. Pokojně jsme se mílili se stádem, když byla poslední ovce asi 50 m za námi vrátil se pes a napadl posledního z nás ze zadu ...

... stoupali jsme sami s manželkou na Vilcanu lesní dolinou. Strmá cesta ústila na paseku s větším objektem, byli jsme vzdálení asi 200 m, když se z okolohaty vyřítilo snad deset bestii nejrůznějších velikostí a vzezření. Uchopili jsme klacky a neocítili se nejlépe. V tom psi zaregistrovali, že z protisměru přichází domorodec. Zřejmě si spočítali, že jich bude na jednoho připadat víc, v běhu učinili čelem vzad a s řevem se vrhli na něho. I on měl mohutnou hůl a bránil se statečně, leč vypadalo to s ním špatně: kritický byl moment když upadl, naštěstí bezprostředně před tím vyšla z chaty žena a psy začala odhánět...

... na Pietra Craiului jsme ve větší skupince míjeli ovčáka se psem. Když jsme byli asi 50 m od nich rozběhl se pes a než mohl ovčák zasáhnout zakousl se posledním z naší skupiny do lýtky...

L. K.

... Podle četných zpráv (viz např. Turista), se mnozí potíže a obavy z bačovských psů v rumunských horách. Zprávy o pokousání a následném očkování proti vzteklině mohou slabší povahy odradit i od cesty.

Recept na obranu je jednoduchý. Bačové ovládají psy křikem, kopanci, kamením, holí. Preferujeme kamení. Ani hůl není tak praktická, hlavně pouští psy blízko k tělu. Většinou postačí sehnutí pro kámen, případně hod a krvežíznivý jedinec se zmírní. Skutečné házení se uplatní u větších smeček. Dovolí-li to situace běžíme zároveň proti útočníkům a křičíme. Kamenem se nesnažíme psa zasáhnout - zatím vždy úplně stačilo mířit vedle. Dosavadní účinnost - 100 %.

dr. Miroslav Sylla

MANEVRY NA UROVINI...

Není to tak dávno, myslím, tak před rokem. Sluníčko zapadlo za mraky, zvedl se severozápadní vítr... Rozhodně to bylo tři manévry. Jako velitel severojižního křídla východního oddílu dotyvatelů západního bojiště jsem na kóťe 49. s výhledem na obsazený Black Hill mrznul v křivoklátském lese a voda z maskovacích větví mi crčela za krk. Kolem polejno jsem se odebral z kóty 49 s houbovitým tělem a zamířil přímo ke kóťe 28. - nevelkému hostinci v ližboru. Tam u stolu seděl jeden z nepřátelských vojáků, dlabal párek a usrkvával grog. Po ostré přestřelce - hodil mi do chráněného nahu parku - jsme zapichli oddílové prapory do půlky chleba uprostřed stolu a začali detatu...

Ano, vážení čtenáři, tak vznikla tato jednorázová příručka:

SLOVNÍK DRSNEJCH TRAPERŮ

Jako každá příručka, tak i ta naše má své proč - Manévry - hra na válku bývá u určité sorty trampstva jednou z běžných zábav. A věřte nebo ne, chtěli bychom bojovníky obou stran vyškolit patřičnou mluvou. České: kamaráde, pozor vole jdou zleva, pal, k útoku připravit a podobně zní v drsnejch US podmínkách poněkud komicky.

Naše příručka je jednorázová, ale může se stát vodičkou k širšímu studiu vnočních slovních výrazů. Nežli ukázkových slovíček jsme seřadili do pěti tematických okruhů. Takže, prosím...

1/-doba předvojnové přípravy, odloučení od domova

- burn up - nádherný výraz, znamenající hned několik přípravných náležitostí: naštvať se, popravit na el.křesle, obrátit vše naruby, seřvat, dořvat, sprdnout
- meat - vojáci, tedy muži vržení do války, tak rádi myslí na něco příjemného: slovíčko má opět několik významů - oblíbená strava, kořist, žena, kost, kus, soulož, fakta, podstata, /v nářečí/ špek a vepřové

2/ důležitý je samozřejmě vlastní boj, ta pravá válečná vřava, steč

- close in - taktický výraz významu: uzavírat kruh, obklíčovat, zakousnout se
- push - toto slovíčko je základem mnoha výrazů: řídit, oddělat, odpravit, pašovat, propagovat, dělat reklamu, hnát věci příliš daleko

3/ a je tu vítězství, zasloužený pocit monumentálnosti přeborníka

- cloud seven - k významu nelze nic dodat: být v sedmém nebi, být bez sebe blahem
- let loose - začíná oslava s výkřikem zcela dokonalým: odvázat se, začít řádit
- polluted - oslava vítězství končí a proto výraz: zkárovaný, nalitý, napařený

4/ rub a líc mince - prohráli jste? - nevdí, je spousta výrazů, jak z vězení... pokřikovat na vítěze /čeština je jazyk bohatý, ale hlavně se nenechte unést planým hněvem, nepřítel ty vám rozuměl a zajetí by se stalo nesnesitelné

- meanie - celkem rozkošné: zlosyn
- deadbeat - rovněž celkem roztomilý: vagabund
- dang - přeskočíme všemožná slova a ukončíme nabídkou slovem... slušně řečeno: penis

no a pro ty méně odvádné a více majetné, je tu důležitý výraz -

- pay off - vyplatit se, podmazat, podplatit

A neztrávej, než zvednout dva prsty k nebi - peace sign - známení míru vykoupit - peace pipe - dýmku míru a rozdat placky s nápisem - peacenik - což hrdě označí všechny zúčastněné bojovníky za mír...

HU - more

KOŘENÍ ŽIVOTA

*Slepice na kramp
neberem!*

VERNEME TE JOHANĚT KE ZBYTKU
ŽÁRLIVOSTI MARUSKO, ALE JESTLI PAK VÍŠ, ŽE SI
PĚTA NA DNEŠEK VYHLÁSIL DEN OTEVŘENÉHO
SPACÁKU!

Kreslený humor je z
pera kamarádů, kteří
své příspěvky posla-
li do soutěže
"O PLACKU SMÍCHU",
kterou každoročně
pořádají kamarádi z
T.O. Wampirs.

ČERVENÝ BAHNO

Kečup Tom se psem Vorčestrem si lebedili. Ty si tak lebedili, že to za ty roky toulání ani nepamatovali. Krb funěl a pomlaskával, v kotli s grogem bylo ještě aspoň deset palců ke dnu a párek pstruhů na pánvi měl akorát ten správný výraz, co říká "dobře nám tak, neměli sme být tak blbí a nechat se chytit." Bylo to zkrátka náramný lebedění.

A venku vítr vod vršku Kostrounu hulákal jak kaprál na cvičáku a vohejbal starý smrkáče, až si vo sebe votloukali makovice. Když si do toho člověk domyslí ten slejvák, co drnčel na střeše už třetí den a na cucky roztahanou mlu, má idylku jak vymalovanou. Noc jako stvořená k lebedění - když má jeden kde si lebedit. A ta chajda dole pod Kostrounem, co se v ní Kečup s Vorčestrem dohodli být tuhle zimu, ta byla vymyšlená právě pro tyhle chvíle, co si dábel s gustem vybírá k ženění.

A kdyby v týhle chajdě byly hodiny, tak by nejspíš šouraly k půlnoci.

"Ty si něco povídal?", zahemžil se Tom na palandě. Prstem napíchnul jedno kolečko, co zrovna vylezlo z jeho fajfky. Pes Vorčestr zavrtěl hlavou a s přivřenýma očima koukal na svůj nos, jak je vorčesnej grogem.

"Tak to asi větejrek, ne?", nadzved se Tom na lokti.

"Chm," zabručel Vorčestr a zaujatě koukal strašně vyplazeným jazykem slíznout tu největší kapku rumu, co mu visela na nose.

"Já jsem slyšel, jak někdo povídá Kečupe Kečupe dej mi napít" povídá umíněně Tom.

"Chm," Vorčestr zašilhal, jak roste nová kapka.

Teď už Tom skočil z palandy a rozčilil se.

"S tebou teda kór moc zábavy není, ty diváchu!"

"Chm," zívnuł Vorčestr, "Chm," vopakoval a blaženě zavřel voči.

Kečup se votráveně zašklebil a sesul se ke krbu.

V týhle chvíli se celá chajda votřásla děsnou ranou. Vorčestr vyskočil a chlupy po celým těle se mu zježily jak zuby vod sekačky.

"No těbuch!" řek Kečup Tom našťvaně a vstal. "Ten větérk nám shodil vánoční stromček na střechu!"

Celej znechucený zalez do prastarý bundy, impregnovaný smůlou a špekem a vteřel dveře. Na podlaze zapleskaly kapky, vítr zahučel, mlhovej cár chvilku váhal mezi futrama a pak vklouzl do chajdy.

Na prahu ležel kamemj meloun jako živej. Jako hejčkanej a píplanej meloun. Tom do šutru vopatrně strčil kanadou. Vorčestr se začal třást. Tom se vo krok vrátil zpátky a vytřeštil voči do tmy.

"To si nech tydle fóry, ty srandisto!" zařval do tmy a deště drobět nejistě a Vorčestr začal zrovna uvažovat, komu to Tom vlastně adresuje, když se v malý pauze mezi zasvištěním víchru a zauraskáním větvi úplně jasně z lesa vozval pisklavěj a kníkavej hlásek:

"Kečupééé...Kečupééé...dej mi pít...dej mi pít...."

Kečup se vobrátil k Vorčestroví. V tváři byl bledej jak novín toprko k sekeře.

"Von tam někdo chce napít," zakoktal, jakoby to Vorčestr sám neslyšel, vítr znovu nabíral páru a koukal úplně nezištně udělat v chajdě trochu pořádek. Kolem dveří se začala rozlejt fácká louže vody.

"Co simzááš???" přefákal Tom zbytečně vítr žalostným hláskem. Levou rukou pomalu vytahoval knajf z futrálu. Ta ruka se mu zatraceně třásla. Vítr si dal na chvilku voddych. Vorčestr toho využil a zavrtal se pod deku. Palandě příšerně zavrzala, jak se klepal. Na jednu do tmy znova zakníkal příšerněj hlásek:

"Tady je Vágneéér...chci pít...dej mi rum...dej mi rum..."

Tom zaječel, přirazil dveře a sesypal se na lavici.

"Vorčestře, je tam V á g n e r , slyšíš, Vágner, co se loni uto-pil!!" Vorčestr zavyl hrůzou. A bodejť taky ne. Bylo to děsný. Eště maj všichni v Šafránovým oudolí v paměti tu noc, co Vágner umřel. Šel k ránu vod Vermuta. Poslední kdo ho viděl živýho, byl soused Mar-tel. Ten přísahá, že se Vágner hádal s mústkem přes Borůvkovej po-tok, že se klidně bez něj vobejde, pak se s ním sázel vo flašku ru-mu, ale to už Martel spal vedle cesty. Tu sázku asi Vágner prohrál, protože ho druhěj den vytáhli až kousek pod Frabenčím vodopádem. Tohle všechno Tom i Vorčestr náramně dobře věděli. A vobešla je hrů-za.

"Člověče, slyšíš, je tady Vágner a chce rum!!"

Z palandy se vozvalo teskný zaknučení, huhňavý z pod těch tlus-tejch dek, co pod nima byl Vorčestr zahrabanej. Strašně se bál. Ne-jenom vo sebe a vo Kečupa. Úplně největší strach měl vo ty tři kula-tý, baňatý, nahnědlý flašky, co se blejskaly na krbový římse a vypa-daly tak právě akorát na tři spokojený a milý večery. Vorčestr si představil ducha trampa Vágnera, jak chlastá s hrozným mlaskáním je-jích rum a rozplakal se. Tohle Toma postavilo na nohy.

"Že se nestydíš, sakra! Neřnukej, ty třeslavko!", řek mužně a udě-lal nerozhodnej krok ke krbu.

"Já vím, von chlastal za živa jak mech... a co teprv dneska..." Tom potězkával jednu flašku a vzdychnul. Vorčestr zaúpěl. Tom chytil druhou a provinile se šoural ke dveřím.

"Dyk my zasej nějak seženem, helejte..." brumlal. "Dyk mu je tře-ba blbě, co víme, žejo, takovej duch...", kroutil se Tom a bázlivě vzal za kliku.

"Sklo zarámusilo, ze škvír v podlaze vylít prach a chajda se zaky-mácela jako tenkrát, když si Tom večer ve sklepě spletl flašky a nahnul si tý kouzelný vodičky, co jím prodal koroner Remington jako zaručený měkkidlo ztvrdlejš bot a co ho vod prvního nepodařenýho pokusu změkčit Tomovy kanady používá-li na hubení škvorů."

Hroznej rámus zahnal Vorče-s-tra pod palandu, Tom při tý ráně vyskočil dobrou stopu nad zem a vypadalo to, že se tam na chvilku celej ztvrdlej zastavil. Když dopad, vtevřel loktem dveře a zamá-val do tmy flaškama.

"Tak sakra neblbni Vágnere... dyk už du... už ti to nesu .. hele, dvě flašky rumu!!"

Vágner se strašlívě zachechtal a po-tom se ve svištění větru ozvalo:

"Fáááajn Tomééé... pomohlí ste nebohý dušiiiii", zapištěl skuhravě a Tomovi se podlomily nohy. "Polož to na verandu a dí chrá-pat.. dobrou nóc..", sku-čel, hejkal a vřeštěl mrtvej Vágner a víchr do toho vrzal strašidelný písničky.

Kečup Tom zabouch dveře a zastrčil závoru. Bylo тихо. Jenom z Toma pleskaly kapky a na palandě posmrkával Vorčestr.
A v krbu zapraskalo poslední poleno.

Nebyl to zrovna moc veselej večír, co spolu ti dva kluci prožili. A asi toho moc nenaspali, protože jen co nad vrškem Kostrounem drobět zřídla tma, vypálili z boudy. Na verendě, vedle vobudného kamenného melounu, stály dvě prázdný flašky. Jen se na sebe podívali, a vemu na to jed, že v týchle chvílce by je člověk moh sekat sekerou a z těch bledejch tělíček by nevytekla ani pinta krve. Zavřeli boudu a šli.

A čůčka si eště prokopávala tunel skrz nacucaný mraky a mlhavou peřinu, když se připloužili mokřý na kůži do Safránovýho oudolí.
"Rači budem chrápat pod verandou v oudolí, než ještě jednu noc pod Kostrounem!" A namířili to rovnou do nálevny starýho Vermutg. Když vtevřeli dveře, ztvrdli jako řemen ze syrový kůže po třídenním dešti. Ne že by bylo něco divnýho vidět nálevnu v pět ráno nacpanou vosadníkama ze Safránovýho oudolí. To rozhodně ne. Ztvrdli nad hrobovým tichem, co nastalo, jen co za sebou zabouchli dveře.

Vosadnictvo vyjeveně civělo na Kečupa a Vorčestra. Kečup Tom a Vorčestr vyjeveně civěli do nálevny. "Co je?" řek Tom udiveně a podezíravě se kouknul kolem. "Co je to s váma, kluci?", natrh тихо barman Vermut a udělal krok k Tomovi. "Dyk vy ste bílý jako smrt!"

"A jó," zakejval Tom chápavě hlavou a vzdychnul. Sedli si. Vermut přiklusal s gregem. Tom si zapálil fajfku. Vosadnictvo se slezlo kolem stolu a čekalo na velký věci.

Tom do sebe vobrátíl sklenici, rozhlídl se po napnutějch mužích a řek hlasem šéfa pohřebního ústavu:

"N a n a š í b o u d ě s t r a š í !"

Chlapi zamručeli jedním hlasem: "Neblbni, Tome!"

Tom se zhluboka nadejch: "Před chvílí byl u nás V á g n e r , co se loni utopil!" Vyčerpaně zavřel voči. Nálevnou zašuměl vzrušeněj hukot. Barman Vermut fofrem vyměnil sklenice a zavřel hlavou: "Šmarjá, dyk sem ho sám tahal pod Brabenčím vodopádem z vody!!" Podezíravě přivěrl malý vočička: "A jak ste sakra poznali, že je to zrovna Vágnr, he?!"

Vorčestr se bolestně uchechtnul a Tom procedil do napjatýho tichá: "Vyžahnul nám dvě flašky rumu!!!" Nálevna zapraštěla vzrušením.

"No tak to je jasný jak noha! To nemoch bejt nikdo jinej," zasípál rozčileně Vermut. "A kuci, to von si vo ten rum řek?"

Tom si přitáh barmana za loket a chraptivě začal vyprávět: "Někdo nám vo půlnoci hodil bachratej šutrák na verandu. To víte, že sem se strašně naštal. Lezu z boudy, že toho srandistu roztrhnu a rozvším po těch volámanejch smrkáčích, co máme kolem boudy po poslední vichřici. Jak taklenc čumím do tmy, tak se najednou z lesa vozval..."

Ale tohle už nedořek. V tý chvíli totiž celá nálevna vyskočila jako jeden chlap dvě stopy nad poplivanou podlahu. Vorčestr vomdlel jak špalek a Tomovej vobličej se změnil v ouhlednej záhon sněženek.

Z temnýho kouta baru zapištěl hlásek: "Kečupééé... Kečupééé... dej mi pít... dej mi pít..." Vermut zvednul lampu. Na tom nejzastrčenějším stole se rozvaloval starej tramp Jouza, co mu v oudolí říkali Vědýrko. Byl mokřej jako myš a s přivřenejma vočima blaženě pištěl:

"Dej mi piíít... dej mi piííít..."

A jak tam ležel ve vobrovským rumovým voblaku, v tom tichu, co bylo se z jeho prastarejch kanad vodlepovaly fláky bahna a s rámusem sebou plácaly vo podlahu.

Velký kusy červenýho bahna, co se v celým kraji nalejzjá právě jenom na tom fleku pod vrškem Kostrounem, co tam má Kečup Tom se svým kámošem peem Vorčestrem svou starou chajdu.

Miki Ryvola

KOUZELNÁ HŮLKA

Celá taclencta story se stala jednou vodpalede, když Kečup Tom se svým kámošem psen Vorčestrem vylezli z Maracínu Jáchyma Monokla vobtěžkaně moukou, špekem, kroupama, soudkem Kečupu a soudkem Vorčestrový vomačky, bedýnkou nábojů a vůbec takovejma těma potřebnejma věcmá, bez kterejch nemůžou hoši, jako sou tihle dva, mít svoje živobyťi.

Kečup celej vohnutej zamířil rovnou k Vermutovi na vobvyklej nákupní čtvrták a Vorčestr s pytlm zásob sypal za ním.

Před salonek stojí houf chlápku z Oudolí a čumí na velkou ceduli přibitou na sloupku verandy:

! POZOR ! ! SENZACE ! ! POZOR !

mistr čar a kouzel

W.W. BURNUS

předvede dnes po západu slunce

v saloonu U Vermuta **MAGICKÁ KOUZLA /ZÁZRAČNÉ KARETNÍ TRIKY/ TAJUPLNÉ ZMIZENÍ A ZNOVOUOBJEVENÍ OSOBY /STOVKY NEVÍDANÝCH NERVYDRÁSAJÍCÍCH ŽÁŽITKŮ !!! OBROVSKÉ ÚSPĚCHY V MĚSTECH ZA KOSTROUNEM !!! JEN PRO SILNÉ A CELE MUŽE !!! JEDINÉ PŘEDSTAVENÍ V SAFRANOVĚM OUDOLÍ !!! /**

! POZOR ! ! SENZACE ! ! POZOR !

"Jééééé!" povídá Vorčestr a vykukí žebrařv voči na Kečupa. Kečup vytřeše z kapsy poslední mědáký.

"Dem!" řekne otcovsky a vydupe po schůdkách. Hoši do sebe štouchnaj a pokřikujou a dělají všelijaký fory a pak jeden za druhým vcházej do saloonu. U dveří na židli leží klobouk, vosadníci cinkaj mědákama a stříbnejma, saloon je k nepoznání a vedle baru stojí podium ze soudků vod kořalky a prkem. Vermut důležitě pobíhá v bílý košili a černý mašli kolem krku, každou chvilku zavřeští na chlápky, ať moc nehulej z těch smaradlavejch fajfek, že prej to Mistr nemá rád a hoši se uoulujou a sedaj si na lavice. Někej se už tlačej kolem baru a nahližej zvědavě za černej sametovej hadr pověšenej za jevištěm. Vermut je zahání, navoko nadává, zkrátka je to nejspíš jako když se rojej lesní včely a Vorčestr má voči jako dna vod flasěk.

Venku se zatím smrklo, Vermut zepaluje velkou lampu za jevištěm a v sále už není k hnutí. Hoši jsou rozpálený zvědavostí a taky grogem, co Vermut při tom všem poletování ještě stačil navařit.

Najednou se vozve plechový bouchnutí, Vermut stáhne tajuplně knot na lampě, salón ztichne a černej hadr se zatřese, vyboulí, sál se uchechtne a na jeviště se vymotá malej mužík.

Je celej černej, drobet zaraženej a v salónu si pomyslí, že tak divnýho černýho chlápka eště v Oudolí nikdo neviděl.

Pod blejskavým, čosatým kabátem má bílou košili, ale zvláštěnější než Vermut, a vobrovakejma tvrdejma manžetama, na hlavě černej klobouk, co nosej muži z pohřebního ústavu James Deth and com, na hubenejch nožkách ouzky černý kalhoty a úplně dole špičatý, nablejskany střevice.

Chlápek zamrká černejma vočkama do sálu, vodkašle a ukloní se.

Sál udiveně zašumí a Rořejší Slim, co bejval kdysi ve městě v rovinách za Kostrounem, zaplácá do ticha velkejma prackama, až sebou vosadníci trhnou. Pár se jich nasměle přidá a sál zase ztichne. Mužík si prohrábne pohutný černý fousy, který mu ležej na hubených prsejčkách jako konský houně a řekne tenkým hláskem:

"Dámy a pánové!"

Podobanej Richard se zachechtá, ale hoši zasyčej a vofiknou ho.

Kouzelník zamrká vočkama a drobet nejistě pokračuje, že jako přišel sem do Oudolí, aby nám ukácal, co jsme eště neviděli, a že ví,

že sme dobrý obecenstvo. Tohle hoši ceněj a zadupaj a zaplácaj a mužik pťešně povídá, že si to hned myslel, a že teda doufá, že se nezklame a že si vodnese silný zážitky. Zkrátka takovýhleady řeči a potom si přitáhne zmravej stoleček na jedný noze a všelijaký krabičky a sklaničky a hejblátka a stojánky a všichni se na to se zájmem koukaj a všem se to líbí a nejvíc Kečupovi a Vorčestroví.

Když si všechno narovná a nachystá, mužik se zase ukloní a najednou si sáhne do huby a vytáhne stopu dlouhou hůlku. Sál udiveně zamručí. Černej chlapík vytáhne z kapsy šátek, zmačká ho do malinky kouličky, pak do ní foukne a najednou drží v ruce flašku whisky.

Hoši zájasa a mužik se ukloní až k zemi.

Potom vezme černou bedýnku a vodorlopí víko, že v ní jako nic není, zamává hůlkou a něco zabrumlá a zase vtevře víko a ukazuje chlápčům, co seděj v první řadě, že v bedýnce zase nic není a tomu hoši moc nerozuměj, mužik zrudne, ale hoši zaplávaj a více na něm vočima. Akorát Pohlednej Chlap zahučí něco o podvodu.

Chlápek rychle vodhodí bedýnku a zamává rukama, že ted přijde to nejlepší a vytáhne paklíček karet a chlápčům se rozsvítěj voči. Mužik zalupá a zasvíští kartami a haši uznale hvizdnou. A ted to mužik vezme hezky vostí - karty lítaj vzduchem jako laso a poslušně se skládaj na hromádku, vyskakujou do vejšky nebo zase samy lezou z paklíčku a kouzelník je tahá z nosu a z nohavice a bot a karty se dávají do pochodu z levačky do pravačky a točej se jak ve větru a hoši se můžou uplácet. Pak vytáhne mužik kulový eso šerifovi z rukávu a to je zvlášť povedený a salón se třese smíchy a šerif je celej tuhej ale chceť se taky, akorát mužik je vážnej a čini se dál. Jednovocej Ben, co má tyhle čertovský vobrásky jako řemeslo, sedí jak zařezanej a hoši si samozřejmě nevodpustěj do něj nahustit pár peprnejch fóřů, jako "koukej se něco přiučít" a podobný hlody a dupaj radostí, až se z podlahy praší.

Ted se ale mužik chystá na něco zvlášť extrovního. Je najednou celej bledej a zmučeněj, vzdychá a kroutí se a hoši viděj, že se semele něco, co eště neviděli.

Mužik kroutí hůlkou kolem hlavy, zvedá oči ke stropu a bručí divný slova. Kečup zvedne Vorčestra na barpult.

Mužik strčí prsty do levýho ucha a zavrtí s nima.

Sál ani nedejchá.

Mužik tahá a tahá a zatvrdlí osadníci koukaj, jak mu z ucha vystrkuje hlavu holub. Zabublá zavrtí se, zatřese křídla a pak vobletí jeviště, černej chlápek se klaní celej spocenej, a holub přeletí nadšenej hochům nad hlavama a sedne si Vermutovi na rameno.

No to je jasný, to bylo něco. Sál burácí a mužik je celej šťastnej. Zamává velikejma manžetama a je ticho. Kouzelník se zase uklání až fousama zamete jeviště a asi chce vohlásit přestávku, aby si po tom holubím porodu trochu voddych, ale najednou vod baru zapraská bouchačka a mužik zděvění a v klobouku má tři veliký díry.

Kde si vzal toho holuba?! zaburácí do tmy Pohlednej Chlap a hrne se na jeviště. Hoši se zájmem sledují, co se z toho vyvrbí. "To je můj perlověj Tony!" šermuje Pohlednej Chlap velikýma pěstma bledýmu magovi před kaichtem a sálem to zahejbá. Kouzelník čmajznul pohledným holuba!

"No jo", povídá Vermut a sundá vyděšenýho holuba s ramene, "to je vopravdu perlověj Tony."

Kouzelník se celej kroutí.

"Tak co, ty šamane, buďeš mluvit?" řve Pohlednej Chlap. Významně vyfoukne kouř z hlavně a nastroká novej bubínek. Mužik něco zablekotá a celej se roztřese.

Serif stane z lavice a chytne Pohlednýho za ramię: "Hele, hochu, to si potom vyříkáte, hoši se chtěj bavit, tak nech Mistra na pokoji a sedí si!" Pár hochů souhlasně zamumlá.

Pohlednej se chvílku upřeně dívá na kouzelníka, jako by ho chtěl užtknout, potom vodstrčí šerifa a voddupe k baru. Hned je zpátky, v tlapách gouděk kysejho zeli, co má Vermut pod pultem pro stálý hosty. Salón ztichne. Pohlednej Chlap zvedá gouděk a naráží ho polo-mrtvýmu kouzelníkovi na hlavu. Sálem proletí kyselej smrad, mužik

poklesne v kolenu, zelí zapleská ve poltlaku a Pohlednej zavrazí: "A snad někdo z přítomných něco proti tomu?"

V sále zašramotí lavice. Hoší se zvedají a šourají se k volným a dveřím. Kolem Pohledného je slušně velké plác. Zachvchtá se, ale hned toho nechá.

Podobanej Richard tahá bouchačku. Kečup starostlivě měří vzdálenost k litačkám a zoufale přemejšlí, kolik to tenkrát skočil, když Hořejší Slim pořádal závody ve skoku z místa u příležitosti jubilejního ukončení těžby v desátým, beznadějně hluchým kutiští.

Vermut potichoučku sundává flašky z polic. Podobanej Richard zavolá přes sál na Pohledného Chlapa: "Co nám kaziš zábavu, holubičí!"

Pohlednej zaskřípe zubama. Richard šáhne na spoušť. Pohlednej zaskučí a z levýho ucha mu zmizí mosaznej cvoček. Do hochů jako když stílel. Čvakaj pojistky a zábava dostává správně švih. Pět černejch mexikánů vopouští svoje starý místo táboření pod schodama, co vedou do hořejších pokojíků a s plnejma rukama bouchadek zalehnou za převrácenou lavicí. Lampa nad jevištěm se rozlítne a kouzelnický nádobičko smete na zem salva přivřeenců Pohledného Chlapa.

Podobanej v čele svých hochů obsazuje bar a Vermut lomí rukama a nestáčí psát křídou na futro dveří. Palba houstne.

Žíznlivej Pohlednej dotírá na bar a už se mu to daří, ale poslední lampa se rozsype a v nastálý tmě svítěj jen záblesky bouchadek. Pohlednej k kouři zabloudí a zničeněj Vermut slyší, jak mu v kuchyni začala pracovat řezačka na salám.

Vorčestr zafuká a Kečup na zemi usoudí, že už dneska tý zábavy bylo až dost. "Dem domů!" řve Vorčestrovi do ucha a začne se plížit tam, kde si myslí, že jsou dveře. Kulky prozpěvujou a rámus je děsněj, ty dva maj pěkně nahnáno, sem tam cejtěj, jak jim hoší větraj prádlo, ale pak přece jenom vylezou na dřevěnej chodník před salómem a plížej se dál jak hyeny, v tý tmě a kouři, až vlezou pod nohy houfu čumilů, co před salómem z uctivý vzdáleností tipujou výsledek toho láskování, zvednou se a viděj, že z toho vyvázli. Upalujou hezky rychle a zastavěj se až celý udejnahaný mílí za posledním barákem.

Vorčestr zafuní a svalí se do trávy.

Kečup povídá: "Necejtíš zelí?"

Vorčestr zafuká, že jako aby si Kečup nedělal legrácky. Ale Tom je umíněnej.

"Cejtím kyselý zelí!" Vorčestr už ani necekne a něco si myslí. Najednou se těsně vedle nich ze tmy zvedne divná postava. Tom škrtnou sirkou. Na cestě stojí černej mužík, v ruce křečovitě drží bílou hůlku jako bouchačku, je celej promáčeněj a volepeněj zelím, fousy propletený zelím, za ušima zelí, zkrátka všude zelí a celej se trese. Tom k němu udělá krok a mužík ustrašeně uskočí, ale Kečup povídá: "Kás se nemusíte bát, pane čaroděj, dyk my sme na tom jako vy. Šmarjá, dyk my tam nechali zásoby na půl roku!" Tom zapomene na mužíčka a zoufale si rve fousy. Vorčestrovi to došlo a táhle zavýje. Mužík vykřikne a vytřeští oči do tmy. Kečup už trochu klidněj povídá:

"Žádněj strach, to je můj kámoš, pes Vorčestr, moc dobrej kluk!"

Mužík si voddýchne a vyplivne kus zelí.

"Jen ta kouzelná hůlka mi zůstala..." zaskuhrá.

Kečup se usměje a vezme roztrápenýho kouzelníka za ruku:

"Heleďte, my tady kousek nahoře máme boudu... podte k nám, dyk takhle byste do rána zrzl."

Mužík něco vděčně zadrmolí a vyrazej.

U roztopenýho krbu už to všechno vypadalo líp. Mužík roztál nad kotlem frogu a je samý děkování a úklony a potřásání rukama, až je to hochům hloupý, ale mužík se nedá vobejt a jak prej se vodvděčí a takový věci a Kečup se chechtá, když ho vidí tak zbudovanýho, jak se jim chce vodvděčovat, a tak na něj hoší zasejc, že je to samozřejměj a takhle se častujou lichotkama, až se jim začnou zavírat voči. Zabalej mužíka do extrovní ovčí kouně, co maj pro hosty.

trokrásemu v krbu a zalehnou do palandy.

To už skoro spí, když se kouzelník zavrtí a zapíská rozpačitě: "Fane Kečupe, nezlobte se, prosím vás, ale řekněte mi laskavě, - co by vám v téhle chvíli udělalo největší radost?"

Tohle má Kečup hrozně rád, když ho někdo vzbudí při usínání. Jednou to udělal Vorčestr a dostal polenem. Kečup se vopravdu naštvě:

"Helejte se, zechte už toho, sakra, já bych měl největší radost, kdybych už moh chrápat!"

Mužik ulekaně zaleze pod houni a celej se zakrouťí rozpakana.

Kečup sebou naštvane švihne a zavře oči. Chvilu je ticho. Tak Tom zavrábí:

"Když to teda chcete vědět - zima je na krku a Vorčestr by potřeboval nověj svetř a čepici s bambulí, porád po ní vzdychá. A největší radost bych měl z toho, kdybych přišel na to, jak to pro kluka seženu. A teď už spěte, pane kouzelníku."

Vorčestr už píská nosem, v krbu praskaj poslední voharky.

Sluníčko je hezky vysoko, když Kečup leze z palandy. Extrovní ovčí houně leží ouhledně na stole. Mužik nikde.

Ka spodní palandě blaženě chrápe Vorčestr.

Je voblíknutej v ouplně novým bachratým červeným svetru.

Na hlavě má naraženou bílou huňatou čepici s velikou bambulí.

Usmívá se ze spaní vod ucha k uchu.

Kečup ztvrdnul.

Miki Ryvola
ilustrace Johnki

CO NOVÉHO

O tom, že je na světě LP deska skupiny Hop Trop již jistě víte, my se v budoucnu pokusíme zeptat někoho z kapely na skutečnost, jak vznikla, jestli splňuje jejich představu.... Kratičkou recenzi některého z vážených hudbyznalců přineseme na stránkách příštího čísla.

Brzy se dostane do prodejen LP deska Porta 87, která byla k mání na plzeňském finále. Jedná se opět o výběr skladeb a to většinou úplně nových a z různých portovních žánrů, takže si každý může přijít na to své.

Z již natočeného LP Jarka Rohavioi bohužel nic nebude. Snad časem?!

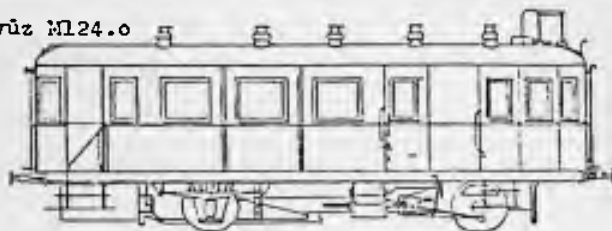
Další již natočená deska, která snad cestu ke svým posluchačům najde, je Žalmanova LP, kde se svými přáteli se mu podařilo /dle znalou/ vytvořit nejlepší folkovou desku posledních let. Povídání o desce máme přislíbeno, takže se těšíme v příštím čísle...

Z připravovaných LP - ve třetím čtvrtletí by se měla objevit deska, na které se podílel Miki, Wabi, Kid a Pacifik a rovněž do podzimu by měla vyjít druhá LP deska Brontosaurů pod názvem "Ptáčata". Rovněž nabídka zpěvníků je bohatá: Hop Trop, Miki R., Svojsický letorost, Transká romance č.17 - písničky Jendy Kordy.

/ vybráno z redakční pošty /

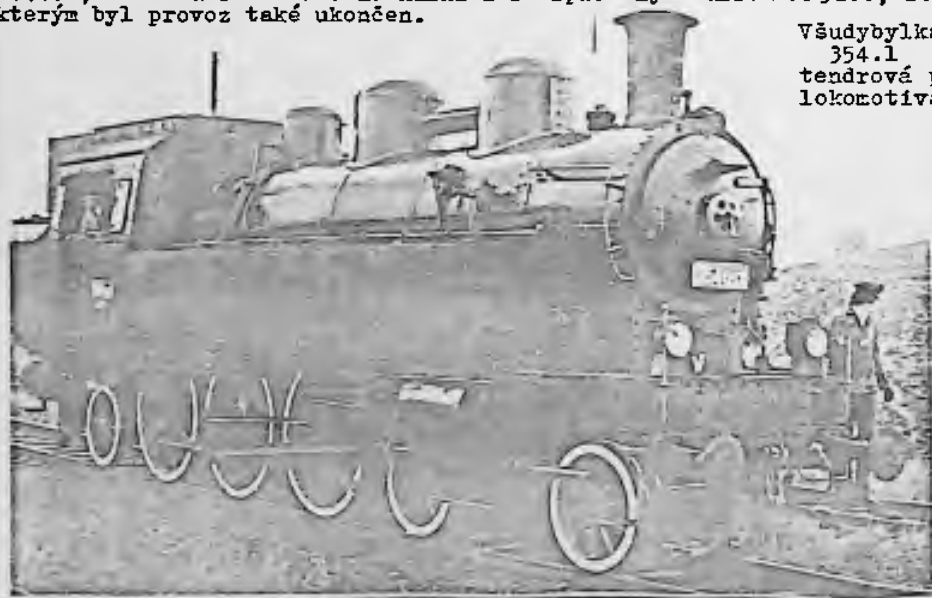
Parní vůz M124.0

/k vidění v NTM Praha na Letné/

jako jeden z pokusů o zlevnění provozu málovýnosných, leč potřebných drah. Jenže nic není zadarmo a zde bylo cenou snížení počtu pracovníků míst - vůz ovládal jen strojvedoucí s průvodčím - což se železničářům vůbec nelíbilo a snažili se proto rychle modernu znemožnit. Sama lokálka jim tehdy vyšla bezvadně vsťříd. Od počátku byla stavěna jako co možná nejlacinější a proto byla samá zatačky a o prudké stoupání také nebyla nouze. Dokonce prý při stavbě nějaké to promlil zatajili, aby nemuseli stavět drahou zubačku. Z České Lípy - Střelnice mírně klesá a pak jde téměř beze změny nivelity až do Manušic, první zastávky s dřevěnou budíčkou vedle bílého kostelíka. Po dalším kilometru se zvedne a stoupáním o 19‰ se vyšplhá do Horní Libchavy, kde se křížoval. Jsou tam dvě koleje a první z osmi Krásných staniček. Odtud opět stoupá, tentokrát 26‰, přes Volfartice, Mistrovice, Nový Oldřichov do Šenovského horního nádraží. Podobně v opačném směru z České Kamenice Kamenického Senova, kde zůstala aspoň nákladní doprava, se jede skoro po rovině, ovšem pak se objeví Šenovský vrch a s ním zářez, pak vysoký násep a znovu zářez, tentokrát mezi skalami, pak zastávka Horní Prysk Šenov - horní a to všechno na stoupání, které stávalo topiče nemálo potu. Tak s tímhle vším se milí hoši v modrém spojili a vyhráli. Stačilo jen o něco víc, než žádal předpis, houkat na přejezdu, před mostem nebo prostě jen tak. Pak se pod kopcem stálo i půl hodiny, než strojvedoucí udělal páru, což se lidem asi příliš nelíbilo. Vůz se tedy "neosvědčil" a byl po čase převeden jinač. Pak přišla válka, po ní druhá a v té byl provoz německý. Zbyly po něm kříže na přejezdech, na první pohled zcela splývající s několika našimi. Potom se tu jezdilo se Všudybylkou, párou řady 354.1; s motoráčkem Hurvínkem M131.1, dieslem T444.0, kterému se říkalo Karkulka a se Splašeným kuřem M152.0, se kterým byl provoz také ukončen.

Všudybylka
354.1
tendrová p.
lokomotiva

Hurvínek
M131.1
poslední m.
vůz pravid.
vyjel r.84

To bylo tak: byla dráha a byly také autobusy. Ty bývají rychlejší, pohodovější, zajedou skoro všude, nemusí se na ně šlapat bůhví kam dva tři kilometry, jako na dráhu. To asi běhalo v hlavách lidem, když se v anketě vyjádřili pro autobusy, k nimž bylo také příslibem několik dalších. Lokálka neměla šanci, i jízdni řády se o to postaraly. Její zrušení přišlo asi jako blesk z čistého nebe. Už léta se prý o něm mluvilo a když už tomu nikdo nevěřil, stalo se skutkem. Nic nepomohly protesty těch, kteří na ní pracovali. Prostě byla pryč. I koleje z části zmizely a se vzpomínkou zůstal jen rozhrnutý štěrtek. Místo ní přišla naftová krize a ze slíbených autobusů nebylo také nic. Kdysi líní lidé se teď něco našlapou. Dokonce snad víc, než před tím a když je zima, tak autobus všude nezajede. Kdyby se lokálka byla udržela ještě dva-tři roky, už by jí prý nezrušili. Obnovu by uvítali. Zase by byly krásné výlety za dvě koruny do kopců a maminkám by ve všední dny odpadly starosti s přesvědčováním řidiče, aby je vzal do autobusu s kočárkem.

Možná to zní jako plané řeči, jen takové to pozdě bycha honit. Možná. Možná je ale přece jen pravda, že v Děčíně by měli zájem a vojáci prý taky touží po "strategické" spojení. Jenže zároveň je tu hrozba dalšího snášení trati. Dosud chybí jen těch 10 km od Šenova do Míatovic. Náspy a zářezy také ještě nikdo nerozoral, ani nezavezl. V hlavě mám otázku: "Nestálo by to za pokus?" Kromě těch kolejí je tu třeba lidské práce a kus dobré vůle někde u někoho. Nestálo by to za pokus?

Pavlíček

Antonín Hrabánek

GRAND OLE OPRY

PRAMEN COUNTRY MUSIC

1.

Country music - hudba amerického venkova se stala po druhé světové válce hudebním žánrem, jehož obliba nemá v historii obdoby. Milióny milovníků této hudby se sdružují po celém světě. Setkávají se v klubech, aby se mohli se svou hudbou seznámit do maximální šíře i hloubky. Vyjadřuje totiž život se všemi jeho radostmi i strastmi, je pronycena sentimentem a romantikou, voní dálkami, obzory hor a moří, provází člověka při práci, kterou mu ulehčuje, zároveň jej dokáže utěšit.

Při všech těchto vlastnostech je navíc hudbou prostého člověka. Původní texty této hudby se vyznačují dokonalou stavbou, přičemž mnohá z nich jsou takřka vynikajícími básnickými díly, zvláště u balad a některých milostných písní. Důležitým kladem je téměř nekonečná tematika country music.

Na obrovském rozšíření této hudby má lví podíl její zařazení do programu rozhlasu, v době kdy ještě začínala vyrůstat z plíněk. Stojnou měrou se o její popularizaci zasloužila i Grand Ole Opry. Čím vlastně GOO je a jak vznikla?... to bude obsahem příštích odstavců.

Začalo to v 8 hodin večer, 28. listopadu 1925. Dějištěm bylo studio a rozhlasová stanice WSM v pátém poschodí budovy THE NATIONAL LIFE AND ACCIDENT INSURANCE COMPANY na rohu Sedmé a Unijní ulice ve spodní části Nashville. S písní, kterou uvedl George Dewey Hay, vystoupil Uncle Jimmy Thompson a měla název Tennessee Warbler /Vozka z Ten./. Výkon stanice byl 1000 W, kterým pokrývala území o poloměru 75 mil. Studio bylo vybaveno zeleným kohercem, červenými sametovými závěsy, dvěma pozorovacími okénky a uhlíkovým mikrofonem, který nebyl zrovna nejlepší kvality, takže se častěji používal mikrofon krystalový.

První program trval hodinu a pět minut a Uncle Jimmy, který uměl více jak 1000 písníček na své housle, ho bohatě dokázal pokrýt svým přednesem. Od roku 1856 byl profesionálním hudebníkem a toho památného večera, kdy se GOO zrodila mu bylo 60. let. George Hay, v té době 36-letý vlastně přerušil celý program, který by mohl trvat více jak 65 minut, protože vyšíhl nástroj, který vlastnil od dob, kdy byl zaměstnán na lodi Mississippi - lodní píšťalu... A tato se ve stovkách dalších pořadů stala jeho ohlašovací znělkou. Hay zahoukal na píšťalu a Uncle Jimmy začal "Amidlat" melodii, velmi příbuznou se starou známou skladbou /v.př. Polka a střihat/.

V několika týdnech dosáhl vysílání tohoto pořadu, původně nazvaného "WSM BARN DANCE" /Tanec ve stodole - na mlátě/ čísla 25. Jednou z prvních, kdo se ke společnému muzikování připojili byla hráčka na cotelnu, známá pouze jako Mrs. Cline. Později přibyl Dr. Humphrey Tate, který hrál na harmoniku a zorganizoval vesnickou kapelu, jejíž složení bylo předzvěstí GOO. Skupina se nazývala /v.př. Lovci vačic/.

O prvním prodloužení doby vysílání programu se vypráví tato pověst: Po hodinovém vystoupení houslisty Jimmyho navrhl Judge Hay, že by se s tím Amidláním uť mohlo přestat, že hodina je až už. Ovšem zazněla mu odpověď z úst Jimmyho - naopak, ten pořad by se měl prodloužit, za hodinu se člověk nedostane ani pořádně do varu.

A prodloužil se. Sobotní večerní program /do dnešního dne/ dosáhl účelnou délkou 6 vysílacích hodin, v pátek večer tři a půl hodiny. Stal se nejstarším programem pravidelně vysílaným po celé sev. Americe. A přesto svoji délku nebyl tento program ani jednou z vysílání vynechán. Pouze dvakrát v historii byl přerušen - lépe řečeno věnoval malou část svého vysílacího času něčemu jinému. Jednou to bylo při příležitosti

"Rozhovoru u krhu s prezidentem USA, podruhé při speciální vzpomínce na proslulého komika Willa Roperse.

O tom, jak přišla GOO ke svému jménu a o dalších zajímavostech kolem pramenu Country music si povíme příště.

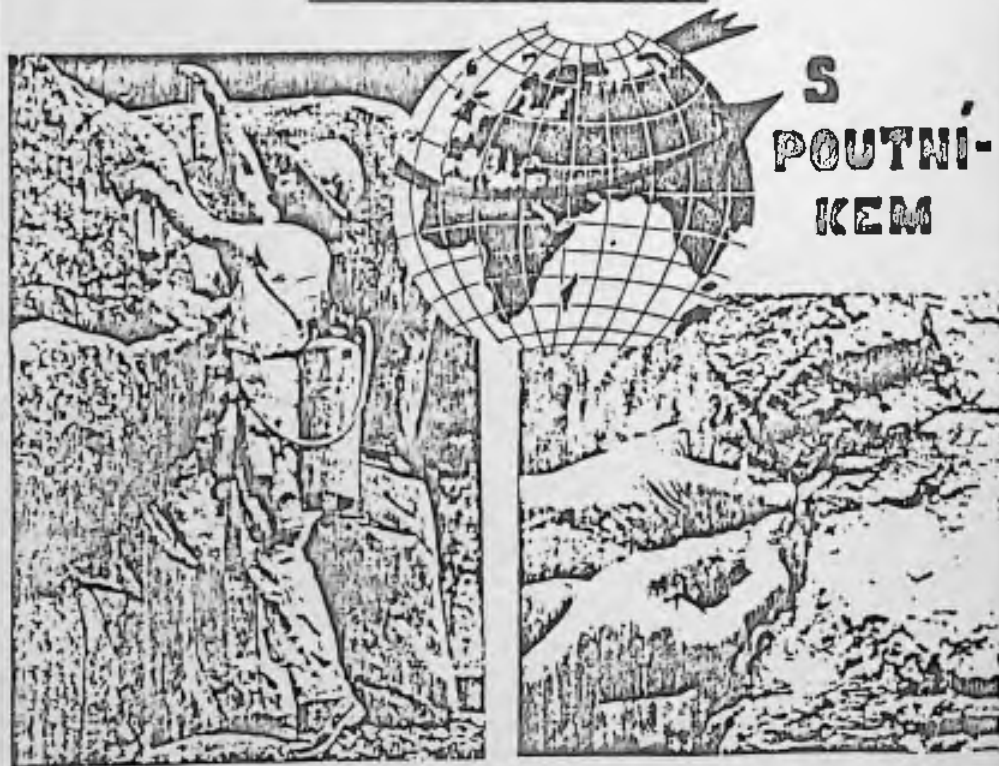
/pokračování/ z různých mat.,
které uspořádal neznámý autor

Franc a Hilda

Franc a Hilda - odborný článek zabývající výzkumem prvních trampů na našem území bohužel v tomto Poutníku ještě nenaleznete. Náš kolega Seladon, který se vydal na výzkumnou cestu do Vídně sice poslal určitou zprávu - dopis, ale pouze z cesty k hranici, ten otiskneme příště. Leč do Vídně dorazil v noci - kolem 22.14 a byl nočním životem této metropole natolik zaskočen a řekl bych /dle poznámek v závěru dopisu/ zaskočen a zároveň spoután a vtažen, že není dalšího výzkumu schopen. A tak tu v centrálním stanu mlčky sedíme, zkoumáme kurvy a lékařské příručky a doufáme, že mu brzo dojdou chechtáky a bude z hodinového hotelu konečně vyhozen.

- zbytek redakce -

Následující rubrika - bude vycházet v Poutníku nepravidelně - bude přinášet různé zajímavosti ze světa. Zajímavosti kolem přírody, věci kolem ochrany přírody a pokud se nám to podaří, tak i novinky třeba kolem hnutí Hoboes či zajímavosti ze života dnešních indiánských rezervací.... Dnešní článek je o takové jedné raritě - a dal by se třeba nazvat "Divočina uprostřed velkoměsta".

Hluboko v dešťovém pralese míří leopard k padlému kmeni, kde vyčkává svou kořist. Nedaleko od něho běží šedočerný tapír k břehu řeky, aby zahnal žízní a 20 stop od něho, na větvi, sedí zahalen v listí gibbon. Horký vlhký vzduch kolem je naplněn zpěvem pestrobarevného ptactva a hzučením hmyzu. Vodopád si razí cestu vápencem, dolů do jezírka, kde se potichu vynořila hlava krokodýla.

Stežka přivedla návštěvníky k ohromnému novalnému kmeni. Jedna z dívek se podívala vzhůru a její oči se rozšířily strachem. Z úst vyšel příšerný výkřik: "Hroznýš!"

Tady ale žádná nebezpečí nehrozí. Zvláště, když se nacházíte uprostřed Bronxské ZOO, kde svět jungle přišel na 9,5 milionu dolarů. Hroznýš je za sklem, stejně jako leopard... Je obtížné pro návštěvníky, kteří procházejí tímto pralesem, uvědomit si, že se vlastně nacházejí uprostřed velkoměsta. A tento prales, který vidíte, reálně vyhlížející stromy/vyrobeny z laminátu/pohupující liány / rovněž dílo řemeslníků/, pouze skály a voda je opravdová. Toto prostředí bylo vytvořeno týmem Larsonovy společnosti, která již deset let vytváří přírodní prostředí pro zvířata žijící v zajetí.

Jeden z posledních projektů Larsonovy společnosti bude dokončen v roce 1989 v Národní ZOO v New Yorku. Jedná se o Amazonský prales, kde stromy sice nebudou vysoké 50 stop, jak je tomu ve skutečnosti, protože výška stromů bude omezena otropem haly. Skály, které váží přes tisíce tun, budou transportovány po částech a na místě znovu sestaveny v celistvou mozu.

Tropický prales pokrývá 6% zemského povrchu. Každou minutu mizí z tohoto množství - kácením a pálením 50 akrů. Podle současného propočtu, tímto způsobem vytlačí lidé zvířata, během několika desetiletí, do stavu, že si budou připadat stísnění - asi jako člověk ve vaně.

A Larsonovo pojetí zoologických zahrad nemá za úkol jen ohromit návštěvníka, ale hlavně na připravit zvířatům aklimatizaci na takové úrovni, aby bylo zajištěno lepší rozmnožování a tím i šance na záchranu ohrožených druhů, lepší způsob života v zajetí, než je tomu v chladných klecích.

Skály, které jsou duší těchto projektů, jsou pečlivě vybírány pro určité prostředí, rozebrány na kameny a pomocí betonu opět dány dohromady. Všechny spoje, kde bylo použito betonu, jsou pokryty vrstvou ochranného krycího barviva, takže není možno spoje vůbec spatřit.

Také stromy musí být k nerozeznání od opravdových. Kůra stromu je vyrobena ze železa, pokryta polystyrenovou vrstvou, která se ořezává do konkrétních tvarů. Pak se kmen pokrývá vrstvou látky, která vytvoří v polystyrenu rýhy - jako kůra. Nakonec se strom líčí tak složitě, jak tomu bývá u herců před natáčením hororu.

Všichni Larsonovi lidé ale nadevše milují opravdovou přírodu, stejně jako jejich šéf a dávají jí přednost před svou prací.

Na obrázcích: překrývání betonových spojů krycí vrstvou barvy
konečné práce na úpravě základního terénu

- celkový dokonalý záběr na umělý prales nebylo možno vyhotovit, leč
vzte, že pouhým okem nelze rozeznat.

z pův. článku Tým Merva Larsona připravuje
přírodu pro zvířata - vybrala a přeložila
- Káča -

/ Smithsonian 2-1987 /

GALERIE PSAVCŮ

HOULA

Není pro mne jednoduché udělat medajlonek člověka, který dokázal za dvě desetky let vstřebat, osvojit si a ventilovat tak široký záběr kolem literární a hudební tvorby. Vodítkem mi je několik dopisů zodpovězených otázek, pár osobních setkání, lit. tvorba z autorova šuplíku a samozřejmě články a článěčky, které se objevují na stránkách Fortýrů a Fortýrků i na stránkách MS.

Na počátku Houlovy tvorby byly verše psané snad pod lavicí ve škole a posílané spolužačkám coby psaníčka přianě důvěrná. To už tak bývá a v jiné podobě třeba i je, ovšem s občankou v kapse se objevila i uzda na zádech a vnímavá duše dospívající v době vlivu poezie prokletých básníků, v době písniček z Karlova mostu, v době Suchého a Slitra... v době kdy vycházel ostravský Tramp, Trail, Temp; v době která v té vnímavé duši zakořenila a rozrostla se v košatý strom.

V strom stále bohatší a plodnější, který plodil v době trapsaveckých začátků ovoce s tuláckou příchutí. V strom, který dobou přerost nej-mohutnější částí, vlivem nových živin, k organizačnímu přístupu ke kultuře /oportvř, práce v Rakovnickém klubu mládeže.../ a v neposlední řadě k psaní novinových článků kolem portovních a dalších hudebních záležitostí. V strom, který třeba po silném dešti znovu dozrává i na těch starších větvích.

Ostatně, na dalších stránkách můžete posoudit sami. K nahlédnutí vám předkládáme jednu básně staršího data, jednu básně ze současné tvorby, dvě prozaická díla a na ukázkou dva "portvrovské" články.

No a když se vám poštěstí někdy venku /poštěstí - neb jako autor jednoho manželství, dvou dětí a výše jmenovaných činností toho času na obyčejný vandr moc nemá/ potkat nevelkou postavíčku /z hlediska mého vzrůstu/ úhorového porostu hlavy, mužného knírku a líšáckého úsměvu s ekolořicky bílým psem, který slyší na jméno Mášlo - tak to bude určitě Houla. A ostatně zeptejte se ho třeba na to, jak vypadala Prdská smečka, co nového dělá.... má totiž ještě jeden klad, když chce tak umí bezvadně povídat a je mu úplně jedno jestli jí "mazák" nebo úplně zelenáč.

Smrk

Evergreeny /1987/

Pravděpodobně vzdálenosti
nás dělí od
písní předchozích generací
Věčně zelené texty
chytrých lidí
tryskají stejně jako tenkrát
z našich duší

A my
ačkoliv jsme skladatele
nikdy neznali
zpíváme stále o tomtéž

- h -

V e č e r y

Viděl jsem večery ve vinárnách
kde snobové platili za všechny
byli chytří a moudří
až z toho pozvraceli bar,
kde dělníci s vejolátou hráli si
na pány světa,
jejich světa plného krásnejch skleniček
lítajejích vzduchem.

Viděl jsem večery v krčmách
kde smrděly záchody
pivní výpary
a pravda z huby spolustolovníka,
kde vožralej šenkviř s cipárem
řval sprostý slova pro radost.

Viděl jsem večery v rodinách
kde lidé si nemaj co říst,
zábavu nahradil obdělník
světýlkující vobrazovky
a nesmí se mluvit kvůli
hlavnímu hrdinovi
bezejmennýho filmu.

Viděl jsem večery v kasárnách
plný kamarádů, nudy
zákazů, povolení
a hvízdání píšťaly dozorčích

Viděl jsem večery páma
podřízenejch
i vězňů.

Jak jsem utek k večerům
strávenejm s vohněm
zatracení.

- h -

/ 3. cena Trapsavec 72 /

Roku 1972 získal Poula v Trapsavci ještě jednu cenu a to druhou za básně "Prosím vás" a rovněž druhou cenu v próze za "Bezíli budoucnosti". Roku 1974 získal 1. cenu v próze za povídku Vobchod a roku 1979 1. cenu v próze "Mám pes" a 3. cenu v poezii za básně Takyverše. Jinak se účastnil často jako porotce a do soutěže se znovu vrátil letos.

BLEJSKÁNÍ NA ČASY

Peled, Tome, jak se to nad náma zatahuje. Co myslíš, bude z toho něco? Ty, Tome, nekoukej se jenom na ten voheň, dyk ty mraky sou takový jíný...Ty, podívej tamhle na ten, nejni srandovní? Jak vojen-ská čepice, co? Je to tu dneska takový strašidelný, já se skoro bo-jim. Jé, hele, támdle už se blejskalo. Počítej, jak to může bejt daleko? Ale dyk ty pořád koukáš do vohně, jako bys ho viděl napos-led, nech už toho. Co že ještě nejni slyšet hrom? Tome, já se bojím. Von i ten blesk byl takovej strašidelněj. Já vím, voni to taky dě-laj ty kosti na stromech, ale stejně...Tome? Viděls to? Zas blesk, ale ouplně na druhý straně. A jak vod něj bylo vidět! Ty, Tome, mně ti je něký horko najednou - kde seš? Tome, jak to vypadáš?

Dyk hoříš! Já říkal, nech už ten vohň a koukej vokolo. Nejde to uhasit! Tome, co se děje? Já se bojím, bojím. Jéžíši, dyk já hořím taky! Kde je potok? Kde je les? Proč je tu tolik vohně? Co je to s náma? Tome, kdo to udělal? Kdo to udělal? Kdo to...
A ještě se blejsk...

- h - / 1975 /

VČERA NENÍ DNES

Porta v Rakovníku začala v pátek v pět hodin odpoledne. Nabitý klub mládeže, napětí očekávání věcí příštích, výbušná atmosféra a Hubertákova první, přímo symbolická píseň - Mehralo se o ceny. A už to jede, už to frčí, jak praví pouťoví vyvolávači. Písníčka za písníčkou, vtipné povídání, sál vybuchující smíchy i znívající s kapelou, dvě a půl hodiny pohody dokreslené bágly kamarádů, kteří se u nás zastavili na cestě do lesů, kde budou hrát právě slyšené písníčky. V půl osmé nastává Velký přesun, na autobusové zastávce u sokolovny lidé vrtí hlavou, co se děje - 200 lidí prochází městem do Tylova divadla, tam už ladí další špičková skupina Poutníci z Brna. Chvilé oddáchu a jede se nanovo, tentokrát v jiném stylu - podium zmohlo, jakoby zpodlahy vyrážely výhonky modré trávy a virtuózní banja, mandolína i kytary a basa umrtvují do nedýchatele a pak jásotu nad tou krásou. Další dvě hodiny prochází, návštěvníci odcházejí spát - a my pokračujeme na správném portáckém sejšnu, další a další písníčky v podání Netopýrů, Poutníků a za zpěvu všech zúčastněných, do toho klapot stroje píšícího tohle číslo Bortýrka, Robin soustředěně kreslí a zpívá si při tom, Poutníci hrají i hyty typu John Hardy či dokonce Rosu na kolejkách, muzika, muzika, muzika ...
Do dvou hodin ráno, odcházíme se na chvíli prospat, protože teď, chvíli po sedmé ráno, už zase v Tyláku začínáme - ale to už je povídání na zítřek.

- h -

/ Článek byl vybrán z Bortýrka č.2, který vycházel 6-8. února 87 na oblastním kole Borty v Rakovníku /

/ No a druhý slíbený článek pochází z Bortýra plzeňské Porty - konkrétně z prvního čísla, které vyšlo již 30.6. ve večerních hodinách. Článek předcházela hlavička:

MOJE ŘEČ

Slyšel jsem nedávno takovou písníčku, v níž Jan Purian vypráví o svém zážitku z Borty. Při zahajování jednoho z večerů seděl mezi diváky. Pozor - seděl. Není trampem, a tudíž ani nevstal při TRAMPSKÉ hymně Vlajka. Okolo stojící se na něj dívali s noží v očích. Proč? Kdy si kamarádi z lesů uvědomí, že Borta není - a nikdy nebyla! trampský potlach? Sám tramp jsem a pokud přijede někdo, kdo Vlajku nezná, předem ho upozorním, že tady je jaksi v "cizí zemi", kde vládnou trampské zákony a ty se dodržují. Pohně. Ale proč také uprostřed festivalu, kde znějí - a dlužno dodat, že převážně - i jiné hudební žánry, kde se sjíždějí příznivci muziky, a to ne-

jen tramské, kam přijíždějí odborníci i producenti hudebních vydavatelství? Proč po těchto lidech požadovat aby se přetvařovali a vs-táváním se vydávali za trampy, když k tomu nic necítí? Kamarádi, alespoň uvidíte, kolik vás tu letos je. Oni za to po vás nebudou chtít třeba na rockovém koncertě /když jste omylem zabloudili/ přebarvení vlasů. Což taky patří k určitému stylu hudby...

- h -

/No a než se s Houlovou tvorbou pro toho číslo rozloučíte čtením jeho povídky "Poslední", dovolte nám, abychom ukázkou z kresleného humoru představili kamarádku Pavče, co by objekt našeho zájmu pro příští galerii psavců, tak trochu rozšířenou o galerii kreslířů - což se oboje týká osůvky jedné.../

Pavče

POSLEDNÍ

Starej Slim se vopatrně skrčil do křoví. "Už zase čmuchať" říkal si "zas všechno prolezou a nedáť celý dva dny pokoj. Aspoň ten kufr jsem moh' líp schovat, co když ho najdou???"

V té chvíli šéf místního oddílu OL /ochrany lesů/ zahlídl něco, co zrovna nevypadalo na kořen nebo kus dřevu. Bylo to moc pravidelný a šéf to začal tahat z pod větvi smrku. Slim přestal dechat "Už ho má!"

"Posádko, ke mně! Důležitý nález!"

Kolem zlatem a medajlema za vzornou službu ověšeného náčelníka se setáhli všichni Honiči. "A hele, jako obyčejně. Civilní šaty si pan tramp schovává do kufru a nechává to tady. No, tak to máme: za prvé - znečišťování lesa cizími předměty, za druhé - nedovolený vstup do lesa v nočních hodinách..."

"Ale je přece ráno..."

"Ticho. Takový už známe. Ten je tu určitě od věčejška. A hledat. Rojníci rozvinout -"

Oddíl OL začal zkoumat okolí. Starej Slim jako by se snažil zalízt pod kořeny maliní. Tohle znal, chytli ho už párkrát a teď by šel sedět jako nepolepšitelněj. Proč? Že neuznává Všeobecnou lesní rezervaci? Že ještě pořád po zlikvidování všech campů a zavedení Všeobecné ochrany přírody, rozdělová v zapadlejších roklích vohně, sedí tam s foukací harmonikou, vobčas si zpívá ty prastarý tradicionály Ryvolů a pak spí pod stromem? Tolik pardů na to doplatilo. Higl už zas sedí dva roky, když ho minule pustili, šel místo brigády do lesa - a měl pech. Hlídka podobná týhle ho chytila někde u bejvalý Dakoty při vaření snídaně. To bylo paragrafů...

Slim se z té vzpomínky zatřás. A taky zímou, vono v listopadu sedět pár hodin skčenej na místě nejní nic pro zahřátí. Aspoň kdyby už vodtáhli. Ale teď, když maj kufr??

Šéf znervózněl. "Tenhle kufr znal, měl ho v ruce už dvakrát. A ten chlap sem leze furt. Kdyby si už dal pokoj! Copak ho sem tahá? Nemá von tu něco někde schovanýho? Třeba zbraně nebo prachy? Na ústředí říkali, že tihle jsou schopný všeho. Musím ho dostat! Třeba mi za něj daj poručíka..."

Bylo skoro poledne a Slim pořád seděl ve svý díře. "Už by mohli táhnout na voběd", říkal si.

"Už by ho to mohlo přestat bavit", nadával šéf.

Lesy hučely kdoviproč, sojka dávala poplach už po stý a datel buňkoval blues. Poslední blues pro posledního trampa.

"Tady je" zařval mladej rotný. "Mám ho!" a tahal Slima ze skrejše. Tak takovejhle je konec, věděl Slim, sem už se nevrátím. Vězení, pak práce pod dozorem - nebo blázinec.

Dva z OL mu nasadili želizka. Nemělo cenu utíkat před dvaceti cvičenejma chlapama.

"Tak jdeme. A vode dneška jsme bez zaměstnání - ten byl poslední" zaslech ještě Slim pár slov, než dostal ránu: "Vpřed!"

vybráno z Kabičky nevšedního dne

Houla - 1976

ALEMOR

PAIVA

TE

Pakliže vřítíte na černou kočku přes cestu, či komínika a urvané knoflíky, aby byla trochu štěstí..., jistě nebudete brát následující řádky na lehkou váhu. Nabízíme vám k nahlédnutí vandrkalendář na zbytek letních a počátek podzimních víkendů. Včetně různých zaručeně pravdivých varování a podobných drobností.

- 1-2. srpna - Velmi zdařilý víkend pro vodáky a jím podobné vodoznalce. Dokonalé zvednutí hladiny toků, vlivem průtrže mračen. Na folkové prázdniny v Telči je nutné nebrat a sebou černobílou peněženku - hrozí ztráta. Velkým štěstím na výše jmenované akci je koupě kresleného ptáka.
- 9-10. srpna - Čím výše, tím lépe. V nížinách číhá nebezpečí v podobě dobře vychlazeného popovického moku. V případě nutného pobytu v nížině - nevycházejte na slunce a čtete pouze poezii.
- 15-16. srpna - Pro ty, co nepojedou na spoustu hudebních akcí, kterými je tento víkend obtížen tu zbývá ještě les. Rovněž vhodná doba pro čtení Poutníka.
- 22-23. srpna - Vhodná doba pro sběr hub a to i v lesích, kde jinak nerostou. Pozor na paličky armobrdské, jsou stejně jedovaté jako muchomůrka zelená.
- 29-30. srpna - Na tento víkend je nejlépe vyrazit v pátek ráno, případně šťastnějším a méně pracujícím již ve čtvrtek a vracet se pokud možno až v úterý 1.9. neb hrozí ušlapání školáctvem. Nešťastným místem jsou opuštěné pionýrské tábory. Nebo je zde ještě možnost Mohelnického dostavníku či Babího léta na chebském hradu a nebo novinky mezi festivaly - Folkového květu v Děčíně.

No a máme tu září, klid a mír v lesích... pomalu začínající pohoda se zlátnoucím listím a dalším čínlem Poutníka. Jo a kdyby vám někdo říkal, že léto končí až 23. září, tak mu nevěřte, léto už dávno bylo.

